STJERNEN

145. ÅRGANG • NUMMER 11 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 1996

STJERNEN

NOVEMBER 1996

På omslaget:
Mange kunstnere har skildret beretningen om Frelserens besøg hos nephiterne. På omslaget ser vi et par eksempler på sådanne illustrationer: *Kristus og børnene fra Mormons Bog,* af Del Parson, og på omslagets bagside: *»Se, jeg er Jesus Kristus,«* af Ron Crosby. Andre skildringer af denne vidunderlige begivenhed findes i »Se, jeg er Jesus Kristus,« som begynder på side 10.

Børnestjernens omslag:
Ikke alene er den 11-årige Henrik et godt eksempel for sine fire mindre brødre, de er også hans bedste venner. Se »Henrik Amundsen fra Lillestrøm i Norge,« side 14. (Forsidefoto: DeAnne Walker).

ARTIKLER

ISÆR FOR UNGE

FASTE PUNKTER

BØRNESTJERNEN

NOVEMBER 1996. 145. årgang. Nummer 11
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Jack H. Goaslind

Vejledere:
Spencer J. Condie, L. Lionel Kendrick

Curriculum Department:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Planlægning og redaktionel leder: Brian K. Kelly
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Medredaktør: R. Val Johnson
Assisterende redaktører: David Mitchell, DeAnne Walker
Planlægning: Maryann Martindale
Tidsskriftasssistent: Beth Dayley
Redaktionsassistent: Jenifer Greenwood

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Designer: Sharri Cook
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Denise Kirby, Matthew H. Maxwell

Abonnementsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen

Stjernen: *Redaktør:* Svend Aage Andersen
Kirkenyt: Susanne Perkins

Redaktionens adresse:
Translation Division
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg
Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51

 Send alle bestillinger, spørgsmål og betaling af abonnement til Nordisk Distributions Center, Smedevangen 9, DK-3540 Lynge. Tlf. 42 18 77 27; fax 42 18 79 82. Abonnement: 12 numre DKK 80 (inkl. moms og porto). Betaling over giro 3120988 til Nordisk Distributions Center.

USA and Canadian subscription price is $ 9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, U.S. ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, Mastercard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

STJERNEN (ISSN 0900-2545) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, Utah 84150.

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk, hveranden måned på indonesisk og thai; kvartalsvis på bulgarsk, islandsk, russisk, tjekkisk og ungarsk.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA

Printed in Germany

ISSN 0900-2545 • 96991 110

KOMMENTARER FRA LÆSERNE

DRAGER OS NÆRMERE VOR HIMMELSKE FADER

Jeg er dybt taknemlig for at være abonnent på A Liahona (portugisisk). Tit og ofte giver artiklerne mig svar på mine problemer. Jeg har erfaret, at dette tidsskrift er en god hjælp til at blive draget nærmere vor himmelske Fader, fordi Herrens Ånd rører hjertet på dem, der læser det.

Danubia Duarte,
Mogi Centro Ward,
Mogi das Cruzes Stav, São Paolo, Brasilien

AT IFØRE OS GUDS FULDE RUSTNING

Når jeg læser i *Liahona* (engelsk), mindes jeg hærføreren Moroni fra gamle dage. Moroni styrkede sine soldater med Guds fulde rustning, så de kunne vinde i kampen mod deres fjender (se Alma 43:19). Når vi læser Kirkens tidsskrifter og bøger, vil vi også kunne iføre os Guds fulde rustning. Jeg ved, at jeg vokser åndeligt for hvert nummer, jeg læser, og jeg bliver bedre rustet rent timeligt til at overvinde alle de situationer, jeg møder i livet.

Ældste James Malce Alo,
Davao Mission, Filippinerne

EN ABRAZO TIL DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Efter at have læst Budskab fra Det Første Præsidentskab af præsident James E. Faust i novemberudgaven af *Liahona* (spansk) fra 1995 kunne jeg slet ikke lade være med at skrive. Præsident Fausts artikel »At tjene Herren og modstå djævelen« mister aldrig nyhedens interesse. Den rummer et dybt og sandt moralsk budskab, og den bør motivere os alle til at leve et bedre liv. En abrazo (en respektfuld omfavnelse) til Det Første Præsidentskab.

Victor Plasencia Farro,
Miraflores Ward,
Piura Castilla Stav, Peru

EN ELSKET VEN

Et af de øjeblikke, jeg ser mest frem til hver måned, er det tidspunkt, hvor min bedste ven, *Liahona* (spansk), ankommer til mit hjem. Jeg nyder at bladre i det, for jeg ved, at dets sider rummer fred, sandhed og megen kærlighed. Hver gang jeg læser tidsskriftet, indser jeg, hvor højt jeg elsker Frelseren, og hvor stor omsorg han har for os. Jeg ville ønske, at alle kunne føle den varme, som strømmer fra Liahona, for mellem dets sider finder vi Kristi rene kærlighed.

Estrella Ruiz Díaz de Gambetta,
Salinas Gren,
Montevideo Øst Mission, Uruguay

FREMRAGENDE PÅ ENHVER MÅDE

Jeg betragter A Liahona (portugisisk) som et på enhver måde fremragende tidsskrift, både for dets fotografier og illustrationer og dets skrevne indhold. jeg nyder virkelig de dejlige oplevelser, som Kirkens medlemmer over hele verden beretter om. Jeg er ofte blevet styrket åndeligt af disse beretninger.

Elson Carlos Ferreira,
Curitiba Fjerde Ward,
Iguacu Stav, Curitiba, Brasilien

Styrke ved lydighed

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

I Galilæa sagde Jesus til Peter: »Følg mig.« Og til dig og mig siger den samme røst, den selv samme Jesus: »Følg mig.«

S Sangskriveren fangede betydningen af denne søgen efter sandhed, da han skrev disse udødelige strofer:

Ja, sig, hvad er sandhed? Den skønneste dyd,
hvilken engle og folk kunne nå.
Den findes i havet, på bjerg og i by,
den stråler fra stjernernes hære i sky,
enhver den, som bytte kan få ...

Så sig, hvad er sandhed? Fra først og til sidst
er den summen af alt, som består.
Skønt himlen og jorden omdannes for vist,
skal sandheden stande og ej lide brist,
den sejrer og aldrig forgår.
(Salmer og sange, nr. 180).

I en åbenbaring, som Joseph Smith modtog i Kirtland i staten Ohio i 1833, erklærede Herren:

»Sandheden er kundskab om tingene, som de er, som de var, og som de skal blive ...

KRISTUS KALDER PETER OG ANDREAS, AF JAMES TAYLOR HARWOOD

VIG BORT, SATAN, AF CARL BLOCH. ORIGINALEN HÆNGER I FREDERIKSBORG SLOTSKAPEL. BRUGT MED TILLADELSE FRA FREDERIKSBORGMUSEET.

Jesus gav ikke efter for den ondes lokkende og fristende forslag, men var i stedet et guddommeligt eksempel for os ved at nægte at afvige fra det, som han vidste var rigtigt.

Sandhedens ånd er af Gud ... Han (Jesus) modtog en fylde af sandheden, ja, af al sandhed.

Og ingen kan modtage en fylde uden at holde hans bud.

Den, som holder hans bud, modtager sandhed og lys, indtil han er forherliget i sandheden og kender alt« (L&P 93:24, 26-28).

Der er ingen grund til, at du eller jeg i denne oplyste tid, hvor evangeliets fylde er blevet gengivet, skal sejle om på ukendt hav eller vandre ad ukortlagte stier i vores søgen efter »sandhedens kilde«. For vor levende himmelske Fader har lagt vores kurs og givet os et ufejlbarligt kort, nemlig lydighed.

Hans åbenbarede ord beskriver tydeligt de velsignelser, som lydighed medfører, samt den uundgåelige sorg og fortvivlelse, som følger den vandrer, der strejfer ud på syndens og vildfarelsens forbudne stier.

Til en slægt, som dyrkede dyreofre, sagde Samuel modigt: »Nej, at adlyde

er bedre end offer, at lytte er bedre end vædderes fedt« (1 Sam 15:22). Profeter fra både fortid og nutid har kendt den styrke, som ligger i lydighed. Tænk bare på Nephi: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet« (1 Nephi 3:7). Eller Almas smukke beskrivelse af den styrke, som Mosiahs sønner besad: »De var blevet stærke i kundskaben om sandheden, thi de var mænd med en sund forstand, og de havde ransaget skrifterne med flid for at kunne få kundskab om Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, og derfor havde de profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud« (Alma 17:2-3).

I sine indledende bemærkninger til Kirkens medlemmer ved aprilkonferencen i 1957 sagde David O. McKay ganske enkelt, men stærkt: »Hold Guds bud.« Hans efterfølgere har givet samme opfordring.

Det samme var hovedtanken i Frelserens budskab, da han sagde: »Thi alle, der ønsker en velsignelse af mine hænder, må overholde den lov, som blev givet for denne velsignelse, samt de vilkår, som blev bestemt, før verden grundlagdes« (L&P 132:5).

Ingen kan kritisere Mesterens belæringer. Hans handlinger gav ordene vægt. Han udviste Guds sande kærlighed ved at leve et fuldkomment liv og ved at ære sin hellige mission. Han var aldrig hoven. Han var aldrig opblæst af stolthed. Han var aldrig illoyal. Han var altid ydmyg. Han var altid oprigtig. Han var altid sanddru.

Trods det, at han af Ånden førtes ud i ørkenen for at blive fristet af bedrageriets mester, selve djævelen; trods det, at han var fysisk udmattet efter at have fastet i fyrre dage og fyrre nætter og »led ... sult,« trods alt dette gav han ikke efter for den ondes lokkende og fristende forslag, men var i stedet et guddommeligt eksempel for os ved at nægte at afvige fra det, som han vidste var rigtigt.

Da han led frygteligt i Getsemane Have, hvor han udholdt en smerte så stor, at hans sved var som bloddråber, der faldt på jorden, var han den eksemplariske lydige søn, som sagde: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

I Galilæa sagde Jesus til Peter: »Følg mig.« Til Filip lød den samme opfordring: »Følg mig.« Og til tolderen Levi, som sad ved toldboden, lød det bydende kald: »Følg mig.« Selv til en, som løb efter ham, en, som havde meget gods, lød ordene: »Følg mig.« Og til dig og mig siger den samme røst, den samme Jesus: »Følg mig.« Er vi villige til at adlyde?

Lydighed er profeternes kendetegn, men vi bør erkende, at vi selv i dag kan nyde godt af den kilde til styrke.

En, som virkelig lærte lydighed, var en rar og oprigtig mand, som levede i ydmyge kår. Han blev medlem af Kirken i Europa og ved nidkært at spare op og yde ofre, lykkedes det ham at emigrere til Nordamerika, til et nyt land, et fremmed sprog og sære skikke, men den samme Kirke, ledet af den samme Herre, som han stolede på og adlød. Han blev grenspræsident for en lille skare hårdttrængte hellige i en noget fjendtligtsindet by med titusinder af indbyggere. Han fulgte Kirkens programmer, selvom om der kun var få medlemmer og mange opgaver. Han var et sandt kristent eksempel for medlemmerne i grenen, og de gengældte det med en sjælden kærlighed.

Han tjente til det daglige brød som håndværker.

Han havde kun få midler, men han betalte altid mere end en tiendedel af sin indtægt som tiende. Han oprettede en missionsfond i sin lille gren, og i mange måneder var han den eneste, som betalte til den. Når der var missionærer i byen, var han som en far for dem og bespiste dem, og de forlod aldrig hans hjem uden et håndgribeligt bidrag til deres virke og velfærd. Medlemmer af Kirken fra andre egne, som kom forbi hans by og

Da Frelseren led frygteligt i Getsemane Have, hvor han udholdt en smerte så stor, at hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden, var han den eksemplariske lydige søn, som sagde: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«

besøgte hans gren, nød altid godt af hans gæstfrihed og varme ånd, og de rejste derfra med visheden om, at de havde truffet en usædvanlig mand, en af Herrens lydige tjenere.

De, der præsiderede over ham, nød hans dybe respekt og særlige omsorg. Han betragtede dem som Herrens udsendte; deres ord var hans lov. Han tog sig af deres fysiske behov og i sine hyppige bønner bad han inderligt for deres velbefindende. En sabbatsdag deltog nogle besøgende kirkeledere sammen med ham i ikke mindre end en halv snes bønner ved forskellige møder og under besøg hos medlemmer. Da dagen var forbi, drog de derfra. De fyldtes med inderlig glæde og følte sig åndeligt opbygget. Det holdt humøret oppe hos dem under en fire timer lang køretur gennem vinterkulden og varmer stadig efter så mange år ånden og hjertet.

Lærde og erfarne mænd opsøgte denne uuddannede Guds mand og betragtede det som en velsignelse at tilbringe en times tid i selskab med ham. Han var almindelig af udseende, han talte så gebrokkent engelsk, at det til tider var svært at forstå, og hans hjem var spartansk. Han ejede ikke en bil eller et fjernsyn; han skrev ingen bøger og holdt ikke nogen finpudsede prædikener eller nogen af de andre ting, som verden normalt lægger mærke til. Men alligevel opsøgte de trofaste denne mand. Hvorfor? Fordi de ønskede at drikke af hans »sandhedskilde«. Ikke det, han sagde, men det han gjorde; ikke indholdet af hans prædikener, men selve styrken af det liv, han førte.

Visheden om, at denne fattige mand konstant og gladeligt gav mindst to tiendedele til Herren, gav en et klarere indblik i tiendelovens sande betydning. At se ham tage sig af den sultne og give den fremmede husly, forvissede én om, at han gjorde det nøjagtig, som han ville gøre, hvis det havde været Mesteren, han betjente. At bede sammen med ham og fornemme hans tillid til Herrens indgriben åbnede ens øjne for en helt ny måde at kommunikere på.

Man kunne sige, at han holdt det største og første bud samt det andet, som står lige med det, at han var fuld af kærlighed til alle mennesker, at dyd prydede hans tanker, og at han som følge heraf havde større frimodighed for Guds åsyn (se L&P 121:45). Denne mand udstrålede uselviskhed og lyste af lydighed. Hans styrke udsprang af denne lydighed.

Den styrke, som vi oprigtig søger for at kunne klare os i vor tids indviklede og foranderlige verden, kan opnås, hvis vi med styrke og stort mod vil stå fast og sammen med Josva sige: »Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:15). □

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

1. De, der har Jesu Kristi gengivne evangelium, behøver ikke at sejle på ukendt hav i deres søgen efter de evangeliske sandheders kilde, for vor himmelske Fader har allerede lagt vores kurs og givet os lydighedens ufejlbarlige kort.

2. Hans åbenbarede ord beskriver levende de velsignelser, som lydighed medfører, samt den uundgåelige sorg og fortvivlelse, der følger synd og vildfarelse.

3. Jesus var eksemplet på sand lydighed i Getsemane Have: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42).

4. Den samme Jesus siger i dag: »Følg mig.« Er vi villige til at adlyde?

»Smid ikke den bog ud!«

Aparecida Gimenez de Oliveira Passos

Til tider findes den lykke, som vi søger på så mange forskellige måder så mange forskellige steder, hvor vi mindst venter det. Sådan var det også for mig. Jeg havde lykken inden for rækkevidde hele tiden, men i mange år var jeg ikke klar over det.

Jeg var 24 år, da jeg i 1981 blev døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Min mand blev døbt sammen med mig. På det tidspunkt var vores datter, Juliana, to år gammel. Vores gren i Tucuruvi i Brasilien var så lille, at vi afholdt møderne i et hus på Avenida Nova Cantareira. Af en eller anden grund forlod vi Kirken efter at have deltaget i møderne i mindre end et år.

Da vi flyttede til Guarulhos i 1983, havde vi intet ønske om at vende tilbage til Kirken og havde fuldstændig mistet kontakten med Kirkens medlemmer. Det var en svær tid for os. En dag, mens jeg gjorde rent i huset, besluttede min mand og jeg at smide alle vores gamle bøger fra Kirken ud. Blandt disse bøger var et eksemplar af Mormons Bog.

I al den tid jeg havde ejet bogen, havde jeg aldrig åbnet den. Jeg betragtede bogen som værdiløs. Men da jeg skulle til at smide den i skraldespanden fik Juliana, som da var fire år gammel, øje på englen Moroni på omslaget, og sagde: »Nej, mor. Smid ikke den bog ud!« Jeg overvejede at smide bogen ud alligevel, men jeg kiggede hen på min mand, og han så på mig. Vi besluttede at følge vores datters bøn.

Og på den måde blev bogen i vores hjem.

I 1987 fødte jeg vores tredje barn og fik i den forbindelse nogle helbredsmæssige problemer. Jeg begyndte at søge efter sandheden og forsøgte at finde et svar på, hvorfor jeg var så ulykkelig. I ren fortvivlelse blev jeg overbevist om, at der ikke var noget håb for mig.

En dag i 1989 tilskyndede Herren mig til at finde Mormons Bog frem. Jeg begyndte at læse i den – og så kunne jeg knap lægge den fra mig. Hver dag ventede jeg med spænding på, at det skulle blive daggry, så jeg kunne læse videre. Ånden rørte mig så dybt, at jeg græd. Endelig forstod jeg, hvor meget jeg havde mistet ved at forlade Herrens vej, som jeg engang havde vandret på.

Jeg besluttede at finde Kirken. Jeg fandt Kirkens navn i telefonbogen og ringede til det anviste nummer. Vi begyndte at deltage i møderne igen og har været aktive lige siden. Min mand og jeg har nu været i templet, og vi er blevet beseglet til hinanden som en evig familie.

Jeg ved, at Mormons Bog er sand, og at hvis vi hele tiden vil studere den, vil vi finde styrke til at overvinde enhver prøvelse. Jeg takker min himmelske Fader, både for mine velsignelser og mine prøvelser – og for at han tilskyndede vores datter til at hindre os i at smide Mormons Bog ud. Jeg ved, at hvis jeg havde smidt bogen ud, så ville jeg samtidig have smidt min glæde bort. □

ILLUSTRERET AF PAUL MANN

»SE, JEG ER JESUS KRISTUS«

EN ILLUSTRERET BERETNING OM VOR HERRE JESU KRISTI BESØG HOS NEPHITERNE I AMERIKA

På et tidspunkt mellem 559 f.Kr. og 545 f.Kr. skrev profeten Nephi om Herren Jesu Kristi kommende tjenestegerning blandt nephiterne og lamaniterne. Han profeterede: »Og efter at Kristus er opstanden fra de døde, skal han vise sig for jer, mine børn og elskede brødre; og de ord, han vil tale til jer, vil være den lov, som I skal holde …

Der (skal) gives mit folk tegn på hans fødsel, hans død og hans opstandelse …

Men retfærdighedens Søn skal åbenbare sig for dem, og han skal læge dem, og de skal have fred i ham« (2 Nephi 26:1, 3, 9).

I næsten 600 år afventede de retfærdige nephiter og lamaniter Kristi

komme. Og så i det 34. år efter tegnene på Kristi fødsel, blev tegnene på hans død givet – et frygteligt uvejr blæste op, fulgt af jordskælv, naturkatastrofer og tre dages tykt, uigennemtrængeligt mørke. Noget senere var folket samlet ved templet i landet Overflødigheden og »talte også med hinanden om denne Jesus Kristus, om hvem tegnet var blevet givet for at forkynde hans død … og se, de så et menneske stige ned fra himlen, og han var klædt i en hvid kjortel; og han kom ned og stod iblandt dem; og hele mængden rettede deres øjne mod ham …

Og det skete, at han strakte hånden ud og talte til folket og sagde:

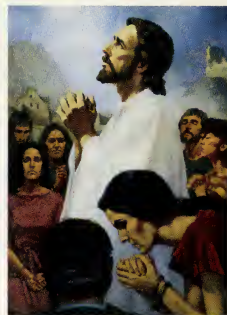
»Se, jeg er Jesus Kristus, om hvem profeterne vidnede, at han skulle komme til verden« (3 Nephi 11:2, 8-10).

Og således begyndte den opstandne Herre Jesu Kristi tjenestegerning blandt folket på den vestlige halvkugle. Det følgende er kunstværker, som skildrer nogle af de begivenheder, som beskrives i 3 Nephi 11-28 – *Kathryn L. Poulter.*

***Jesus Kristus besøger Amerika,* af John Scott. »De så et menneske stige ned fra himlen … og han kom ned og stod iblandt dem; og hele mængden rettede deres øjne mod ham« (3 Nephi 11:8).**

Herover: Kristus beder med nephiterne, af Ted Henninger. »Og på denne måde vidnede de: Aldrig før har øjet set og øret hørt ... Og ingen tunge kan udtale og intet menneske beskrive, og menneskehjertet kan heller ikke fatte så store og vidunderlige ting, som vi både så og hørte Jesus tale; og ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os« (3 Nephi 17:16-17).

Til venstre: Kristus og børnene fra Mormons Bog, **af Del Parson. »Og han tog deres små børn, det ene efter det andet, og velsignede dem og bad til Faderen for dem ... Og han talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små! Og da de hævede blikket ... så (de) engle stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små ... og englene betjente dem« (3 Nephi 17:21, 23-24).**

Herover: ***Nadveren i den nye verden,***
af Minerva Teichert.
»Og da disciplene kom med brød og vin, tog han brødet, brød det og velsignede det; og han gav disciplene deraf og befalede dem at spise. Og da de havde spist og var blevet mætte, befalede han, at de skulle give mængden deraf«
(3 Nephi 18:3-4).

Til højre: Jesus og de nephitiske disciple, **af Gary Kapp.**
»Derfor, saligere er I, thi I skal aldrig smage døden, men I skal leve og se alle Faderens gerninger for menneskenes børn, ja, indtil alt skal fuldkommes efter Faderens vilje, når jeg skal komme i min herlighed med himlens kræfter.«
(3 Nephi 28:7).

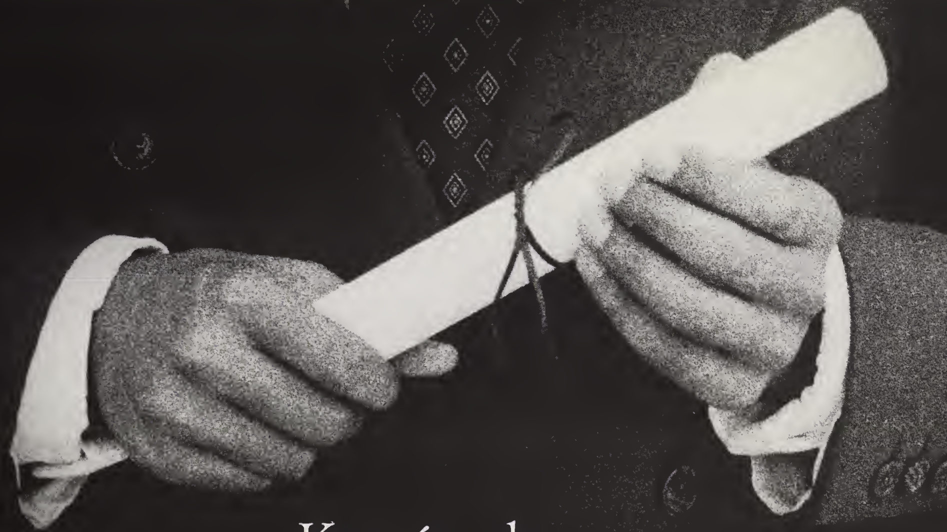

GARY KAPP

Herover: Tag optegnelserne frem, **af Robert T. Barrett.**
»Og det skete, at han sagde til Nephi: Tag de optegnelser frem, som I har skrevet ... Og efter at Jesus havde forklaret alle skrifterne under eet, som de havde skrevet, befalede han dem, at de skulle forkynde det, som han havde forklaret dem« (3 Nephi 23:7, 14).

Til højre: Og han helbredte dem alle, hver og en, **af Gary Kapp.**
»Og da ... kom hele mængden alle som een frem med deres syge og lidende, lamme og blinde, med deres stumme og med alle dem, der på en eller anden måde var behæftet med sygdomme; og han helbredte dem alle, efterhånden som de førtes frem for ham« (3 Nephi 17:9). □

FOTO: JED CLARK

Kun én elev

Beatriz Ester Pérez Cortés

I 1974, da jeg var blot 17 år gammel, blev jeg kaldet som seminarlærer i Maipú Gren i Santiago i Chile. Til at begynde med havde jeg 16 elever.

Dengang dækkede grenen et stort område, og nogle af eleverne måtte rejse langt for at deltage i seminar. Jeg måtte gå gennem den halve by for at nå frem til den gamle, uopvarmede bygning, som vi holdt vores møder i. Men jeg var meget begejstret for min kaldelse, og det gamle hus var i mine øjne det dejligste sted på jorden. Da vi begyndte kurset om Kirkens historie, syntes alt at gå glat, og humøret var højt.

Så blev det efterår. Og da temperaturen faldt, dalede mødedeltagelsen også. Vi begyndte en genaktiveringskampagne for at motivere eleverne til at blive ved med at komme. Det lykkedes i en periode. Men da efteråret gled over i vinter, og det stedse blev koldere og vanskeligere for eleverne at møde frem, var der færre og færre, som deltog regelmæssigt.

Efter et stykke tid var der kun tre. Det var en stor skuffelse. Jeg havde ikke den store erfaring som underviser, men jeg havde tro og et vidnesbyrd, og jeg blev ved med at forberede mig til hver lektion med begejstring og hengivenhed. Hver dag mens jeg gik hen til klassen, bad jeg hele vejen og følte mig meget tæt på min himmelske Fader. Når jeg nåede frem til klasselokalet, var jeg fyldt med Ånden og følte mig lige så glad, som hvis der havde været mange elever til stede.

Men andre gange savnede jeg fuldstændig selvtillid og spekulerede på, om jeg overhovedet skulle gå derhen. En af disse gange var under et distriktsmøde, hvor man råbte hver grens seminarelever op. Da Maipú Gren blev råbt op, var vi kun to til stede: en elev og jeg selv. Alle lo! Det føltes som et slag i ansigtet, og jeg havde lyst til at bede lederne om at give os lov til at droppe klassen. Men Åndens dejlige indflydelse kom snart over mig og tilskyndede mig til at fortsætte. Jeg besluttede at holde ud til enden.

Da seminarafslutningen blev afholdt, var der tre deltagere fra Maipú Gren, som fik diplom. Men kun én af dem, nemlig Pedro Baillón, var til stede for at modtage sit. Men det betød ikke noget. For nu havde jeg erkendt, at der var en dybere hensigt med mit virke, og jeg vidste, at det år havde betydet meget for mig, ligesom det havde gjort for Pedro.

Jeg har aldrig glemt Pedro Baillón. Og jeg har heller ikke glemt en af de mest åndelige perioder i mit liv. □

ELIAS' ÅND

Præsident Gordon B. Hinckley

Jeg finder det betydningsfuldt, at forudsigelsen af Kirkens forbløffende slægtsforskningsprogram fandt sted ved begyndelsen af denne uddeling, da Moroni besøgte drengen Joseph Smith om aftenen den 21. september 1823. Som svar på Josephs bøn, blev hans værelse oplyst, indtil det var »mere oplyst end midt på dagen« (Joseph Smith – Historie 1:30), og en person viste sig for ham.

Han kaldte den 17-årige dreng ved navn og sagde, at »han var en budbærer, sendt ... fra Guds åsyn ... og at hans navn var Moroni, at Gud havde et værk for (Joseph) at udføre, og at (hans) navn skulle nævnes for ondt og godt blandt alle nationer, slægter og tungemål« (vers 33).

Derefter fortalte han om Mormons Bogs optegnelser, og efter at have talt indgående om disse, citerede han fra Malakias' Bog og i særdeleshed fra de sidste vers af bogen, og ordlyden adskiller sig noget fra den, vi finder i Bibelen.

Han sagde: »Se, jeg vil åbenbare jer præstedømmet ved profeten Elias' hånd, før Herrens store og frygtelige dag kommer ...

Og han skal plante i børnenes hjerter de forjættelser, som blev givet fædrene, og børnenes hjerter skal vendes til fædrene. Om det ikke var således, ville hele Jorden fuldstændig blive lagt øde ved hans tilkommelse« (vers 38-39).

Jeg gentager, søskende, det har stor betydning for mig, at denne erklæring, denne gentagelse af Malakias' vidunderlige ord angående arbejdet for de døde, blev givet til den unge Joseph fire år før han fik lov til at hente pladerne i højen. Den blev givet før han modtog Det Aronske såvel som Det Melkisedekske Præstedømme, før han blev døbt, og længe før Kirken blev organiseret.

Det siger meget om, hvor stor vægt dette arbejde har i Herrens plan.

Det var først i 1836, at Elias kom og overdrog nøglerne til dette virke. Og selv en tid derefter var der ikke meget, man kunne gøre ved det. Men kan nogen betvivle den vigtighed som den Almægtige lagde på det, han, som i sin visdom havde en plan, hvorved de fulde velsignelser ved hans elskede Søns forsoning kunne komme alle Guds sønner og døtre gennem alle tidens slægter til gode? Og Herren har sagt, at uden dette arbejde ville hele formålet med at skabe og befolke jorden være forgæves (se Joseph Smith – Historie 1:39).

I dag findes der mange genealogiske og slægtshistoriske foreninger i verden. Jeg tror, at de alle er opstået efter Elias' besøg. En af de ældste og fornemste er New England Historic Genealogical Society, som blev organiseret i 1844, samme år som profeten døde. Siden da, og især i nyere tid, er der sket en voldsom stigning i interessen for slægtsforskning. Og Kirkens afdeling for slægtshistorie er vokset med opgaven.

Da Utahs Genealogiske Selskab blev dannet i 1894, bidrog de stiftende medlemmer med 11 bind indeholdende genealogiske oplysninger. Denne oprindelige samling er nu vokset til et bibliotek på 258.000 bind. Hver måned føjes tusinde bøger til denne samling.

Samlingen omfatter også 1,9 millioner ruller mikrofilm, hvortil der hver måned tilføjes 5000 nye ruller. Det er blevet verdens største samling af slægtshistoriske data.

Kun en håndfuld medlemmer benyttede sig af Kirkens beskedne slægtshistoriske ressourcer omkring århundredeskiftet. Men hvor har meget dog ændret sig siden! I de

TIL VENSTRE: ENGLEN MORONI VISER SIG FOR JOSEPH SMITH, AF TOM LOVELL. TIL HØJRE: FOTO: DON BUSATH

sidste fem år har der hvert år været 750.000 slægtsforskere, som har benyttet hovedbiblioteket her i Salt Lake City og de mere end 2650 slægtshistoriske centre over hele verden. Omkring 40% af dem, der benytter sig af Det Slægtshistoriske Bibliotek i Salt Lake City og 60% af dem, der benytter de lokale centre er ikke medlemmer af Kirken. Vi yder en omfattende service for folk, som ikke deler vores tro.

Der er intet andet på denne klode, som kan sammenlignes med dette skatkammer af slægtshistoriske data. Jeg føler, at det har været Herrens hensigt, at det skulle være sådan. Dette er hans Kirke, som bærer hans navn, og et af dens hovedformål er at gøre det evige livs velsignelser tilgængelige for de millioner, som er gået på den anden side af sløret.

Der er millioner af mennesker over hele verden, som arbejder med slægtshistoriske optegnelser. Hvorfor? Hvorfor gør de det? Jeg tror, at det skyldes, at de er blevet rørt af ånden i dette arbejde, det, som vi kalder Elias' ånd. Det er det, der vender børnenes hjerter til fædrene. De fleste af dem har ikke noget egentligt formål med det, udover en stærk og motiverende nysgerrighed.

Der må være et formål med dette enorme forbrug af tid og penge. Det formål, som vi højtideligt bærer vidnesbyrd om, er at identificere de mange generationer af afdøde, så der kan udføres ordinanser for dem til deres evige velsignelse og udvikling.

Denne identificeringsproces' egentlige frugter kommer kun til udtryk i Herrens hus, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges templer. Og i takt med at slægtsforskningen øges og øges, bygges der også flere og flere templer. Der er blevet opført og indviet flere templer i den sidste halve snes år, end der blev opført og indviet i hele Kirkens foregående historie. Dette er i sandhed en vidunderlig tid for tempelbygning og tempelvirke. Adskillige smukke templer er blevet indviet i de seneste par år. Og mange flere er under opførelse.

Kirkens Slægtshistoriske Bibliotek er blevet verdens største samling af slægtshistoriske data.

FOTO: JED CLARK

Jeg er sikker på, at Herren vil tillade os og befale os at fortsætte med at bygge disse hellige bygningsværker, efterhånden som vi gør os værdige til dem. Den vigtigste prøve på vores værdighed ligger i at udføre det arbejde, som danner grundlaget for det store værk, der udføres i dem.

Herrens værk er et frelsens værk. For hvem? Gennem vor evige Faders nåde og uden den mindste indsats fra os, har Guds Søns sonoffer gjort det muligt for alle at opstå fra de døde. Og derudover, takket være det guddommelige offer og gennem hans uendelige nåde og godhed, åbnes det evige livs muligheder for alle ved personligt eller stedfortrædende virke.

Det, som foregår i Herrens hus, og som bygger på den forudgående slægtsforskning, kommer nærmere ånden i Herrens store offer end nogen anden aktivitet, som jeg kender til. Og hvorfor? Fordi det udføres af folk, som frit giver af deres tid og midler, uden tanke for tak eller belønning, for at gøre noget for andre, som de ikke selv kan gøre.

Vores mission er storslået og vores ansvar er enormt. I en erklæring til hele verden, som blev udsendt i 1907, beskrev Det Første Præsidentskab tydeligt denne mission. De sagde:

»Vore motiver er ikke selviske, vore hensigter er ikke smålige eller begrænsede til denne verden. Vi betragter hele den menneskelige race – både fra fortid, nutid og fremtid – som udødelige væsner, for hvis frelse vi har til opgave at virke, og for at udføre dette virke, der spænder over hele evigheden og stikker lige så dybt som Guds kærlighed, vier vi os selv, nu og i al evighed« (James R. Clark, *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 6 bind (1965-1975), 4:155). □

(Tilpasset fra en tale, som blev holdt den 13. november 1994 som del af en satellittransmission til ære for præsident Howard W. Hunter og til højtideligholdelse af 100 året for oprettelsen af Utahs Genealogiske Selskab, der var forløberen for vor tids Slægtshistoriske Afdeling).

FOTO: GLEN HADLEY

DÅBSBASSINET FRA TEMPLET PÅ HAWAII. COPYRIGHT: CORPORATION OF THE PRESIDENT, JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE. GENGIVELSE IKKE TILLADT.

© IDS

Det, der foregår i Herrens hus, kommer nærmere ånden i Herrens store offer, end nogen anden aktivitet, som jeg kender til.

Et forunderligt værk

Marcelino Fernández Rebollos Suárez

Da jeg blev medlem af Kirken i 1973, trængte læren om forløsning for de døde dybt ind i min sjæl. Som nyt medlem af Kirken lovede jeg mig selv at udføre det stedfortrædende arbejde for de af mine forfædre, som var døde uden kundskab om evangeliet.

Dengang boede jeg i Madrid i Spanien, cirka 500 kilometer fra Asturias, den lille by, hvor jeg var født – og hvor de fleste af mine forfædres optegnelser formentlig befandt sig. Jeg brugte mange ferier og weekender på at søge efter disse optegnelser og rejste i den forbindelse mange hundrede kilometer. Til tider låste jeg mig inde i hele dage ad gangen i de katolske kirkekontorer, omgivet af gamle og ofte ulæselige optegnelser.

Den kærlighed, som jeg følte for mine forfædre, hjalp mig til at overvinde disse hindringer. Jeg tørrede støvet af, reparerede de slidte bøger og sider og lærte at læse de mange, mange bøger, som jeg fik i hænde. Ved hjælp af disse kirkebogsoptegnelser, samt optegnelser fra kommunen, familiens annaler, testamenter, aviser og fotografier kunne jeg begynde at stykke et billede sammen af mine forfædres liv. Jeg lærte dem til en vis grad at kende, og jeg kunne tage del i deres sorger og glæder.

Men på et tidspunkt syntes jeg ikke at kunne komme videre. Alt for mange af de gamle optegnelser var gået tabt. Asturias har gennem Spaniens historie været et af de mest krigshærgede områder, og mange optegnelser er blevet ødelagt under disse kamphandlinger. Jeg forsøgte at benytte mig af familiens egne optegnelser, men det hjalp ikke meget.

Til tider blev jeg nedtrykt, når jeg tænkte på, hvor let nogle mennesker havde ved at udføre slægtsforskning. Jeg havde læste beretninger i *Liahona* om, hvordan andre på mirakuløs vis havde fundet de oplysninger, som de manglede. Hvorfor kunne det ikke ske for mig? De optegnelser, jeg havde brug for, måtte findes et eller andet sted.

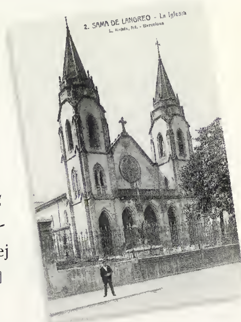
I 1994 besluttede jeg at holde ferie i et bestemt område og besøge kirkekontorerne der endnu engang. Men som sædvanlig var jeg tilbage, hvor jeg begyndte, da jeg havde set optegnelserne igennem. Jeg havde brugt mine ferier de sidste 20 år på dette, var rejst tusinder af kilometer, havde læst bjerge af bøger, havde talt med hundredvis af mennesker og brugt en hel del penge. Og til hvad nytte?

Min kone og jeg pakkede vores kufferter for at vende tilbage til Madrid. Men så i sidste øjeblik besluttede jeg at gøre endnu et forsøg. Jeg vendte tilbage til en af de kirker, jeg havde besøgt så mange gange før.

Men da jeg denne gang kiggede i en bestemt optegnelse, sprang de navne og data, som jeg havde brug for, mig lige pludselig i øjnene! Jeg blev helt slap i knæene, og et glædesudbrud undslap mine læber. Mine øjne blev fyldt med tårer.

Jeg havde ikke fundet disse oplysninger ved tidligere lejligheder, fordi navnene var opført forkert. Men nu hvor jeg havde opdaget dem, henviste denne optegnelse mig til andre optegnelser, som ikke var gået tabt under krigene – optegnelser, som jeg ikke anede eksisterede. Nu kunne der blive udført tempelordinanser for disse forfædre!

Jeg vendte tilbage til Madrid med en følelse af at være blevet rigt velsignet. Ligesom Nephi ved jeg, at vor himmelske Fader elsker os, og at han aldrig giver os en befaling, uden at han åbner en udvej for os, så vi kan udføre den. □

Et stærkt ønske om at besøge templet i Schweiz, *herover,* og udføre arbejde for sine forfædre, motiverede bror Rebollos, *til højre,* til at give sig i kast med en 20 år lang søgen efter optegnelser om familien mange forskellige steder, blandt andet i en kirke i Barcelona i Spanien, *herunder til venstre*.

FOTO: MIKE LONG, FOTO: RICARDO GARCIA ARRANZ

TID TIL OMVENDELSE

Christopher Chetwynd
ILLUSTRERET AF BRYAN LEE SHAW

Inden jeg kunne modtage det vidnesbyrd, jeg ønskede mig, måtte jeg bede om tilgivelse.

I begyndelsen af mit venskab med Michelle var det eneste, jeg vidste om hende, at hun havde stærkere værdinormer end nogen af mine andre venner. Det var først, da jeg blev inviteret hjem til en familieaften hos hende, at jeg blev klar over, at hun var mormon.

Ved denne familieaften blev jeg præsenteret for evangeliet af to dejlige missionærer. Da de spurgte mig, om jeg havde lyst til at blive undervist af dem, fyldtes jeg af en ukendt, men dejlig følelse. Jeg sagde ja.

Efter at være blevet undervist af missionærerne og have fået svar på mange af mine spørgsmål, satte jeg en dato for min dåb. Men selv om jeg havde det godt med min beslutning, ville jeg gerne have en bekræftelse af, at jeg gjorde det rette. Jeg begyndte at søge desperat efter svaret på mit spørgsmål: »Er Kirken sand?« Jeg bad morgen, middag og aften, men jeg syntes ikke at få et svar.

Så traf jeg Davie Wilden, som var medlem af Kirken. Efter at have tilbragt mange timer med at tale sammen og læse, besluttede vi, at det var tid at bede. Vi knælede, og Davie bad først om, at min himmelske Fader ville hjælpe mig. Så var det min tur til at bede.

Jeg var næppe begyndt at bede, før jeg hørte en stemme. Den sagde: »Sig *undskyld.* Bare sig *undskyld.*«

Jeg bad af hele mit hjerte min himmelske Fader om at tilgive mine synder. Jeg fornemmede en varm, prikkende følelse, som strømmede gennem mine arme og syntes at trænge ind i mit inderste. Fem dage senere blev jeg døbt.

Siden da er mit vidnesbyrd om evangeliet blevet stærkere og stærkere. Nøjagtig et år og to uger efter min dåb, begyndte jeg på missionærtræningscentret i New Zealand efter at være blevet kaldt til missionen i Perth i Australien. Nu oplever jeg den samme glæde som dem, der underviste mig i evangeliet, når jeg bærer mit vidnesbyrd for andre. □

STJERNEN

BØRNESTJERNEN

145. ÅRGANG · JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE · NOVEMBER 1996

Lad ordet fylde jeres hjerter

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Brigham Young spurgte engang: »Læser I skrifterne, mine (unge venner), som om det var jer, der skrev dem for tusind, totusind eller femtusind år siden? Læser I dem, som om I var de mænd, der skrev dem? Hvis I ikke har det på den måde, så er det jeres privilegium at få lov til at opleve det, så I kan blive lige så bekendte med Guds skrevne ords ånd og mening, som I er med jeres daglige gøremål.«

Lad os følge Brigham Youngs råd og forestille os, at vi er i Moronis sted, han, der var den sidste af de store nephitiske profeter. Det hverv, som hans far pålagde ham, nemlig at fuldføre den optegnelse, som han havde fået overdraget, var vanskeligt. Han må have været i en choktilstand, mens han skrev om sit folks fuldstændige tilintetgørelse.

Han beskriver, hvordan hans folk blev forfulgt af lamaniterne, indtil de alle var udryddet. I sin ensomhed fortæller han, at hans far var blandt de dræbte. Vi fornemmer, at det eneste Moroni levede for var at gøre optegnelsen færdig, for han skrev: »Derfor vil jeg skrive og gemme optegnelserne i jorden, og hvor jeg går hen, gør intet til sagen« (Mormon 8:4).

Han har kun sin tro på, at Herren vil bevare ham, indtil han har gjort optegnelsen færdig, og at den en dag vil blive fundet af en af Herrens udvalgte. Han er klar over, at optegnelsen vil være en advarselsrøst til kommende generationer om, hvad der sker, når nationer som hans egen vender sig fra Herrens lærdomme. Fra sit hjertes inderste anråber Moroni dem, der en dag skal modtage optegnelsen. Han ønsker at skåne dem, der læser hans beretning, for den smerte og sorg, som udspringer af ulydighed. Vi må lytte til Moronis advarsel, hvis vi vil undgå den skæbne, som ramte hans folk.

Hvem vil dog ikke lytte til råd fra en, der har overværet så megen sorg og smerte? Kan det undre os, at hans ord forkynder, at der findes en bedre, lykkeligere og mere tilfredsstillende måde at leve på? Moronis ord er ikke blot en advarselsrøst, men også en håbets røst, for han fortæller os, at Gud elsker hver eneste af sine børn. Han ønsker, at hver eneste sjæl skal nyde udødelighed og evigt liv. □

(Tilpasset fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 1992).

MORONI SKRIVER PÅ GULDPLADERNE, AF DALE KILBOURN, FOTO: STEVE BUNDERSON

TIENDE OG OFFERYDELSER

Karen Ashton

»Og de gav af deres gods til de fattige og trængende, de syge og lidende« (Alma 1:27).

Vor himmelske Fader elsker dig og har givet dig mange velsignelser. Han beder dig kun om at give ham en tiendedel tilbage. Den tiendedel, som du giver Herren, kaldes tiende. Tiende bruges til at opbygge vor himmelske Faders rige på jorden. Det går til opførelse og vedligeholdelse af kirkebygninger og templer, oversættelse og trykning af Mormons Bog og til missionering. I mange lande over hele verden dækker tienden også seminar- og institutkurserne.

Vor himmelske Fader elsker alle sine børn, og han vil gerne have, at du skal elske og hjælpe andre af hans børn (se L&P 52:40; Jak 1:27). For at gøre dette beder han dig om at faste én dag om måneden og give Kirken de penge, som du ville have brugt på mad, så vi kan hjælpe dem, der har brug for hjælp. Det kaldes fasteoffer.

Når du elsker din himmelske Fader og forstår alt, hvad han har gjort for dig, bliver du fyldt med en kærlig og gavmild ånd. Du vil ønske at være med til at opbygge hans rige og hjælpe de fattige, nødlidende og alle dem, der lider. Når du gør det med et muntert sind, bliver han glad (se 2 Kor. 9:7) og vil åbne himlens vinduer og udøse sine velsignelser over dig (se Mal 3:10).

Instruktioner

Lim side 5 på et stykke tykt papir eller karton, så du kan lave en kuvert til din tiende og dit fasteoffer. Farvelæg tegningen på forsiden og klip så kuverten ud langs de tykt optrukne linjer. Fold de to lange sidestykker langs de stiplede linjer og lim dem sammen. Fold derefter den nederste flap op og lim den fast uden på kuverten. Så snart du får mulighed for det, lægger du dine bidrag over i en tiendekuvert og giver den til et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet.

Forslag til fællestid

1. Tag børnene med rundt i kirkebygningen og fortæl dem, at kirkebygninger, inventar og udstyr bliver betalt af tiendemidler. Vis børnene, hvor tiendekuverterne og kvitteringerne står. Fortæl dem, at de altid skal give deres tiendekuvert til et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet.

2. Bed biskoppen eller grenspræsidenten om at fortælle børnene om tiende og offerydelser og forskellen på de to ting. Bed ham fortælle børnene, hvad en tiendeopgørelse er, og hvorfor det er vigtigt at møde op til dem. Læs sammen med børnene Malakias 3:8-10 og tal om skriftstederne.

3. Forklar, at for mange år siden blev tiende betalt i naturalier. Det vil sige, at hyrden betalte med dyr, og bonden betalte med afgrøder. Fortæl dem, at en familie samlede ti æg, æbler eller kartofler, og valgte så det pæneste til at give til biskoppens forrådshus. Fortæl børnene, at vi i dag betaler med penge.

4. Fortæl børnene, at generalautoriteterne tit minder os om, hvor vigtigt det er at betale en ærlig tiende. Bed et voksent medlem af wardet om at læse eller genfortælle en af historierne fra følgende konferencetaler, mens de viser et billede af den generalautoritet, som holdt talen: Ældste Jeffrey R. Holland, »Vores præstedømmearv,« Stjernen, juli 1995, side 38; Ældste Dallin H. Oaks, »Tiende,« Stjernen, juli 1994, side 34.

5. Tag tid på, hvor hurtigt børnene kan finde følgende skriftsteder: Alma 34:28; Sl 41:1; Alma 1:27; Ordsp 28:27; Mark 10:21; L&P 44:6; L&P 42:31; L&P 52:40. Lav en liste med alle skriftstederne til hvert barn. Foreslå dem at de leger denne leg med deres familier ved familieaften. □

ILLUSTRERET AF DENISE KIRBY

Jeg kan betale min tiende og mine offerydelser.

Jeg giver Gud en tiende af,
hvad jeg tjener ind,
jeg ved, at det behager ham,
at se et villigt sind.*

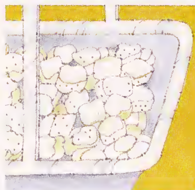
Lim

* (*Syng med mig*, B-47).

SMÅ VENNER

LISA TÆNKER

Rozann W. Thoelke

Lisa sad og vred sig uroligt, mens hun så på, at diakonerne uddelte nadverbrødet. Hun tænkte: *Det er svært at sidde stille og være ærbødig, mens diakonerne uddeler brød og vand. Gad vide, om alle mine venner kommer til Primary i dag. Jeg vil fortælle dem om den gave, som bedstefar og bedstemor har sendt til mig fra Portugal. Jeg glæder mig til at se bedstefar og bedstemor, når de kommer hjem fra deres mission!*

Kort efter nåede en diakon frem til deres række. Da Lisa tog et stykke brød, bøjede mor sig ned mod hende og hviskede: »Det hjælper os til at huske på Jesus.«

Lisa tænkte på alt det, hun vidste om Jesus. Hun tænkte på historien om, hvordan Jesus besøgte nephiterne efter sin opstandelse. Han havde velsignet hvert af børnene, og bagefter var der kommet engle ned fra himlen. Bare hun kunne have oplevet det!

Så kom Lisa i tanker om en vuggevise, som mor sommetider sang for hende og hendes lillebror Poul:

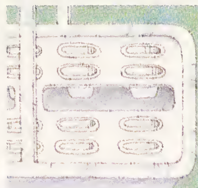
Jeg tænker, når jeg læser de gamle ord
om Jesus, som stille gik om
og kaldte de små børn til sig i sin hjord;
oh, blot også til mig her han kom.

ILLUSTRERET AF JULIE F. YOUNG.

PÅ JESUS

Jeg ønsker min pande hans hånd havde rørt,
at hans arme var lagt omkring mig,
oh, havde hans kærlige røst jeg blot hørt:
lad kun alle små komme til mig.
(*Børnenes sangbog,* nr. 35).

Lisa smilede stille og tænkte: *Gid jeg kunne have været sammen med Jesus dengang.*

Da Lisa bøjede hovedet under nadverbønnen, lyttede hun omhyggeligt til ordene. Da hun hørte præsten sige, »så de må have hans Ånd hos sig,« tænkte hun på, hvordan hun kunne have hans Ånd hos sig.

Diakonen gav hendes familie vandet, og igen hviskede mor: »Det hjælper os til at huske på Jesus.«

Så fik Lisa en ny indskydelse. *Jeg levede ikke, dengang Jesus var på jorden, men han elsker mig lige så højt, som han elskede børnene dengang. Nadverbønnen siger, at jeg kan have hans Ånd med mig, hvis jeg vil huske ham og være lydig. Alle tiders!*

Lisa puttede sig ind til mor og smilede, mens de unge mænd delte nadveren ud. At tænke på Jesus havde hjulpet hende til at være ærbødig under nadveren, og hun følte sig så godt tilpas, at hun vidste, hun havde gjort det rette. □

LEHIS REJSE TIL DET FORJÆTTEDE LAND

Diane Decker

(Læs vejledningen på side 12-13).

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
DET FORJÆT-
TEDE LAND

FIKTION

EN KUFFERT-FULD KÆRLIGHED

Rachelle Pace Castor

En aften sad den fem-årige Jette på gulvet inde i stuen og redte sin dukkes hår. Hendes far sad i sin lænestol og læste avisen. Da Jette så op, fik hun øje på et billede af en pige på sin egen alder i avisen. Den lille pige havde sort, krøllet hår, hendes ansigt var snavset og hendes tøj var laset. Pigen så meget bedrøvet ud.

»Hvorfor er pigen i avisen ked af det, far?« spurgte Jette og pegede på billedet.

»Tja,« sagde far, »lad os læse artiklen om hende. Hun bor i et land langt herfra, hvor der er krig. På grund af krigen har hun og hendes familie måttet forlade deres hjem, og nu leder de efter et nyt sted at bo. Mange af de mennesker har ikke nogen sko eller rent tøj eller mad nok at spise.«

»Så ville jeg også være ked af det,« sagde Jette. Hun sad længe og stirrede på billedet. Så gik hun stille ind til sit skab, trak sin kuffert ud, åbnede den og begyndte at lægge ting ned i den: et par sko, en dåse suppe, en

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

tandbørste og tandpasta, en eventyrbog og en smuk blå kjole. Jette så på alle sine dukker og valgte så en, som hun mente, at pigen på billedet ville kunne lide. Så pakkede hun dukken ind i et lyserødt tæppe og lagde den ned i kufferten.

Da hun havde lukket kufferten, skubbede og trak hun den ind til sin far. Hun stoppede lige foran ham, og han kiggede hen over avisen. »Skal du ud, Jette?«

»Nej, far,« svarede hun. »Vi skal sende det her til den lille pige fra avisen. Jeg har lagt mad, sko, en bog og en af mine dukker ned i den. Lad os sende det i aften, så den lille pige ikke skal være ked af det mere!«

Far lagde avisen fra sig, løftede Jette op og gav hende et kram. Så sagde han: »Jeg er meget stolt af dig, fordi du gerne vil hjælpe andre, Jette. Men jeg ved ikke, hvor vi skal sende din kuffert med gaver hen. Jeg ved ikke, hvad den lille pige hedder, og hun har ikke noget hjem, så jeg ved ikke, hvor vi kan finde hende.«

Nu blev Jette ked af det. Hun sad helt stille og tænkte på det, som hendes far havde sagt.

Så fik far en idé. »Vi kan aflevere din kuffert i en flygtningelejr. Jeg er sikker på, at der er en lille pige der, som vil blive glad for det. Hvad siger du til det?«

Jette tænkte over det, hendes far havde sagt. »Ja, far. Men jeg ville alligevel ønske, at jeg kunne hjælpe den lille pige fra avisen.«

Senere den aften, da Jette skulle i seng, tog hun sin dukke og sagde: »Jeg ved, hvad jeg kan gøre for den triste pige lige nu. Jeg kan bede for hende.«

Hun knælede ned ved sin seng og bad: »Kære himmelske Fader, vil du ikke nok velsigne pigen, som bor langt borte, at hun må få mad og et nyt hjem og en ny dukke. Men vigtigst af alt, vil du lade hende vide, at hun har en ny ven, som bor langt væk, og at jeg elsker hende. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Jette krøb op i seng og puttede sig under dynen. Det havde givet hende en dejlig, varm følelse at hjælpe andre, og det at bede for en anden havde gjort hende glad. □

INSTRUKSER

Tag siderne 8-9 ud og lim dem på et stykke karton. Du skal bruge en terning, brikker i forskellige farver og Mormons Bog.

SÅDAN SPILLER DU: Hver spiller vælger en brik og anbringer den på START. På skift slår I med terningen og rykker det antal felter frem, som øjnene viser. Find så feltets nummer på listen herunder. Læs instrukserne højt og følg dem. Hver spiller skal lande på felt 33 for at komme ind i DET FORJÆTTEDE LAND.

LEHIS REJSE TIL DET FORJÆTTEDE LAND

VEJLEDNING

1 Lehi har et syn. Læs 1 Nephi 1:8. Ryk et felt frem.

2 Gud fortæller Lehi, at Jerusalem vil blive ødelagt. Læs 1 Nephi 1:13.

3 Lehi advarer folket, men de vil ikke tro ham. I stedet håner de ham. Læs 1 Nephi 1:18-19. Ryk et felt tilbage.

4 Gud fortæller Lehi, at han skal forlade Jerusalem og rejse ud i ørkenen. Læs 1 Nephi 2:2.

5 Lehi adlyder Gud. Læs 1 Nephi 2:3-4. Ryk tre felter frem.

6 Laman og Lemuel beklager sig. Læs 1 Nephi 2:12-13. Ryk et felt tilbage.

7 Nephi beder til Gud. Læs 1 Nephi 2:16.

8 Gud vil have, at Nephi og hans brødre skal vende tilbage til Jerusalem efter messingpladerne. Læs 1 Nephi 3:1-4. Ryk et felt frem.

9 Laban vil ikke give brødrene messingpladerne. Læs 1 Nephi 3:13, 24-26.

10 Laman og Lemuel bliver vrede. Læs 1 Nephi 3:28. Du mister din tur.

11 Herrens engel skælder Laman og Lemuel ud. Læs 1 Nephi 3:29.

ILLUSTRERET AF DICK BROWN

12 Helligånden siger til Nephi, at han skal slå Laban ihjel. Læs 1 Nephi 4:6-8, 12-13.

13 Zoram, Labans tjener, giver Nephi messingpladerne og går med ham. Læs 1 Nephi 4:35, 38.

14 Ishmaels familie slutter sig til Lehis familie. Læs 1 Nephi 7:5.

15 Laman og Lemuel gør oprør og vil rejse hjem. Læs 1 Nephi 7:6-7. Du mister din tur.

16 Lehi drømmer om livets træ. Læs 1 Nephi 8:2, 10. Ryk to felter frem.

17 Nephi forklarer Lehis drøm. Læs 1 Nephi 15:21-24.

18 Nephi, hans brødre og Zoram gifter sig med Ishmaels døtre. Læs 1 Nephi 16:7.

19 Lehi finder Liahona. Læs 1 Nephi 16:10.

20 Nephi knækker sin bue. Læs 1 Nephi 16:18. Ryk et felt tilbage.

21 Nephi laver en ny bue, og Liahona viser ham, hvor han kan finde føde. Læs 1 Nephi 16:23, 26, 30-31. Ryk et felt frem.

22 Liahona viser folket vej, når de er trofaste og lydige. Læs 1 Nephi 16:28.

23 Ishmael dør, og hans døtre beklager sig. Læs 1 Nephi 16:34-35.

24 Laman og Lemuel vil slå Lehi og Nephi ihjel. De revses af Herren. Læs 1 Nephi 16:37, 39. Ryk et felt tilbage *og* mist din tur.

25 Lehi og hans folk når frem til havet. Læs 1 Nephi 17:4-6. Ryk et felt frem.

26 Gud befaler Nephi at bygge et skib. Læs 1 Nephi 17:8.

27 Laman og Lemuel vil ikke bygge skib. Læs 1 Nephi 17:18-19. Ryk et felt tilbage.

28 Nephi irettesætter sine brødre ved Guds kraft. Læs 1 Nephi 17:52-55.

29 Sariah og Lehi får to sønner i ørkenen. Læs 1 Nephi 18:7.

30 Lehis folk begynder rejsen over havet. Læs 1 Nephi 18:8.

31 Laman og Lemuel binder Nephi med reb. Læs 1 Nephi 18:11-13. Du mister din tur.

32 Laman og Lemuel omvender sig og befrier Nephi. Læs 1 Nephi 18:20-21.

33 Efter at have sejlet i mange dage ankommer de til det forjættede land. Læs 1 Nephi 18:23. Ryk til det forjættede land. □

HENRIK AMUNDSEN

FRA LILLESTRØM I NORGE

DeAnne Walker
FOTO: DEANNE WALKER OG JANET THOMAS

Den lille dam nær deres hjem er samlingssted for fire af familien Amundsens drenge, (fra venstre) Andre, Robert, Michael og Henrik.

Der står fem cykler ude i indkørslen, haven er overstrøet med forskellige bolde, der hænger cykelhjelme på en knage lige inden for døren, badebukser og svømmebriller hænger parat og flere par ski står ude i skuret og venter på den første sne. Alt dette er tegn på det aktive liv, som familien Amundsen fra Lillestrøm i Norge fører.

Den 11-årige Henrik er den ældste af de fem drenge i familien Amundsen. Han og hans brødre Robert (9), Michael (8), Andre (5) og Håkon (2) har lært, at brødre godt kan være de bedste venner. Disse brødre og deres forældre har erfaret, hvor vigtigt det er at arbejde og lege sammen.

»Vi cykler sammen og spiller fodbold,« siger Henrik, »men vi kan allerbedst lide at spille basketball.« Deres basketballkamp blev endnu bedre, efter at deres tre fætre flyttede til Lillestrøm fra Drammen for et års tid siden. Fætrene er gode venner, og de leger sammen næsten hver dag.

Basketball er bare en af de mange aktiviteter, som Henrik holder af. Han elsker at svømme, og det samme gør hans brødre, og de tager ofte med deres far, Øystein, når han i embeds medfør skal ud til forskellige svømmebassiner i området. Faktisk er svømning et fast fag på skemaet for norske skolebørn, og Robert indrømmer straks, at svømning er hans yndlingsfag.

Og skiene ude i skuret? Hele familien elsker at stå på ski, både styrtløb og langrend. De ældste af drengene synes, at styrtløb er mest spændende. »De mindste af drengene gør det ikke så tit,« siger Henriks mor, Inger-Anne, »men måske om en fem års tid ...«

»Folk siger ofte, at nordmænd er født med ski på fødderne,« spøger Henriks far. »Sandheden er, at det er meget udbredt at stå på ski i Norge.

Familien Amundsens drenge sørger for, at det både er sjovt og sikkert at cykle ved at huske deres cykelhjelme.

De fem brødre sammen med deres forældre, Øystein og Inger-Anne.

Henrik (til højre) og hans bror Robert spiller lidt fodbold.

Nordmænd elsker at være ude i naturen.«

Det er ikke svært at forstå hvorfor. Kun cirka fire procent af Norge er beboet. De resterende 96 procent består af fjelde, søer og skove, så Henrik og hans brødre holder meget af at tage på vandreture eller campere. »Sidste vinter tog far os med ud på en kort vandretur i skoven,« mindes Henrik. »Vi frøs lidt, men det var sjovt at lave vores egen mad og lege i sneen.«

Hver sommer holder Henrik og hans familie ferie hos deres mormor, som bor i Ålesund på Norges vestkyst. Her ser landskabet helt anderledes ud end bakkelandet ved Lillestrøm. Norges kyst har stejle skrænter og dybe fjorde. »Noget af det, vi holder mest af, når vi er der, er at fange krabber,« siger Henrik. »Vi har især to steder, hvor vandet er koldt og klart. Vi kigger under stenene og finder krabberne, men vi slipper dem fri igen!« (Henriks far siger, at hver krabbe sikkert bliver fanget ti gange hver sommer!)

Selvom familien Amundsen nyder de mange spændende udendørsaktiviteter, belærer Henriks forældre ham og hans brødre om, at det er det, der sker *i* hjemmet, der skaber en lykkelig familie. »Vi beder familiebøn og studerer skriften hver morgen,« siger Henrik. »Jeg har ikke rigtig nogen yndlingshistorie fra skriften. Jeg kan lide at læse dem alle.«

Drengene glæder sig til familieaften, især når mor laver skattejagt. Og desserten? Is og kage er deres favorit.

Selvfølgelig skal der være tid til arbejde og studium i ethvert lykkeligt hjem. »Henrik er god til at hjælpe med opvasken og rydde op på sit værelse,« siger hans mor. »Og han kan lide at hjælpe sin far ude i haven.« Henrik går også til klaverundervisning. Faktisk har han allerede lært at spille et nummer, som han spillede til Michaels dåb.

Henriks far er medlem af stavspræsidentskabet i Oslo, og han besøger ofte andre ward om søndagen. Så hjælper Henrik sin mor med at tage sig af sine brødre, og han hjælper dem til at være ærbødige under nadvermødet. Han ved, at han som den ældste altid bør være et godt eksempel for dem.

For ikke så længe siden sang Henrik og hans brødre sammen med primarybørnene fra Oslo 2. Ward til et nadvermøde. De sang: »Jeg har familie her på jord, hver og en er god mod mig. Vi vil så gerne være sammen i al evighed« (*Børnenes sangbog,* nr. 98). Ordene synes at udtrykke det, som Henrik føler for sin familie. Han er glad for, at han har en far, en mor og brødre, der arbejder sammen, leger sammen og dyrker Gud sammen. Han er glad for, at de følger vor himmelske Faders plan for, hvordan man bliver en evig familie. □

DANISH 96991 110

JEG FORMÅR ALT I KRISTUS

»Fred være med din sjæl« (L&P 121:7)

Vi møder alle prøvelser, hvadenten det er kampen for at få økonomien til at hænge sammen, en søgen efter en evig ledsager, en stræben efter at skabe et trygt ægteskab og opdrage trofaste børn eller den uventede ensomhed i forbindelse med skilsmisse eller ægtefællens død. Det hører faktisk med til vores jordiske liv at have prøvelser (se 2 Nephi 2:11-12).

Men vi behøver ikke at stå alene med modgangen. Præsident Gordon B. Hinckley opfordrer os til udvikle »en enkel tro, en urokkelig overbevisning om, at Gud i Himlen med sin magt vil bringe alt i orden og udføre sine evige hensigter i sine børns liv« (*Ensign*, juli 1984, side 6).

VI KAN MODTAGE DEN FRED, SOM HERREN SKÆNKER

Når vi tror, at vi formår alt i Kristus (se Fil 4:13), vil vores byrder blive lettere.

Mervyl Meyer fra Sydafrika modtog fredens gave, da hendes mor døde som 93-årig. Mervyl, der var enebarn, tog tabet af moderen meget tungt. Hun indså, at hendes mors død var en velsignet befrielse fra den høje alders smerter og trængsler, men hun savnede sin mors selskab.

En lørdag morgen, mens Mervyl gjorde haven klar til forårssåningen, gennemgik hun i tankerne den hjælpeforeningslektion, som hun skulle holde om søndagen. Lektionen handlede om den paradisiske herlighed, som jorden ville få under Tusindårsriget. Selvom hun havde bedt angående lektionen – og det løfte, som den rummede om hendes mors opstandelse – var hun tung om hjertet ved tanken om sin mors legeme, der lå begravet dybt nede i den mørke muld. Hun frygtede, at hun aldrig ville få sin mor at se igen.

Men mens hun arbejdede, blev hun rørt af Ånden. »Jeg grundede over lektionen. Det slog mig, at den jord, som jeg arbejdede med, var den samme jord, som rummede min mors jordiske rester. Da jeg stak hænderne ned i den frugtbare, brune muld, fik jeg en vished om alt livs fornyelse, om opstandelsen. Jeg følte fred i sindet.«

ILLUSTRERET AF LORI ANDERSON WING

HERREN KAN STYRKE OS I PRØVELSER

Herren vil styrke os i vores prøvelser – hvis vi søger hans hjælp og åbner vores hjerte og sind for Åndens indflydelse. En af de sikreste måder at gøre det på, er ved at være venlig mod andre. Små hjælpsomheder blødgør ofte vores hjerte og gør vores sind modtagelig for Åndens vejledning. Når vi modtager nadveren, fornyr vi de pagter, som tillader Ånden at være hos os. Patriarkalske velsignelser og præstedømmevelsignelser giver perspektiv og indsigt. Vi kan opnå dejlige venskaber og medfølelse ved at omgås vore søstre i Hjælpeforeningen. Smuk musik og inspirerende litteratur kan trøste og styrke os.

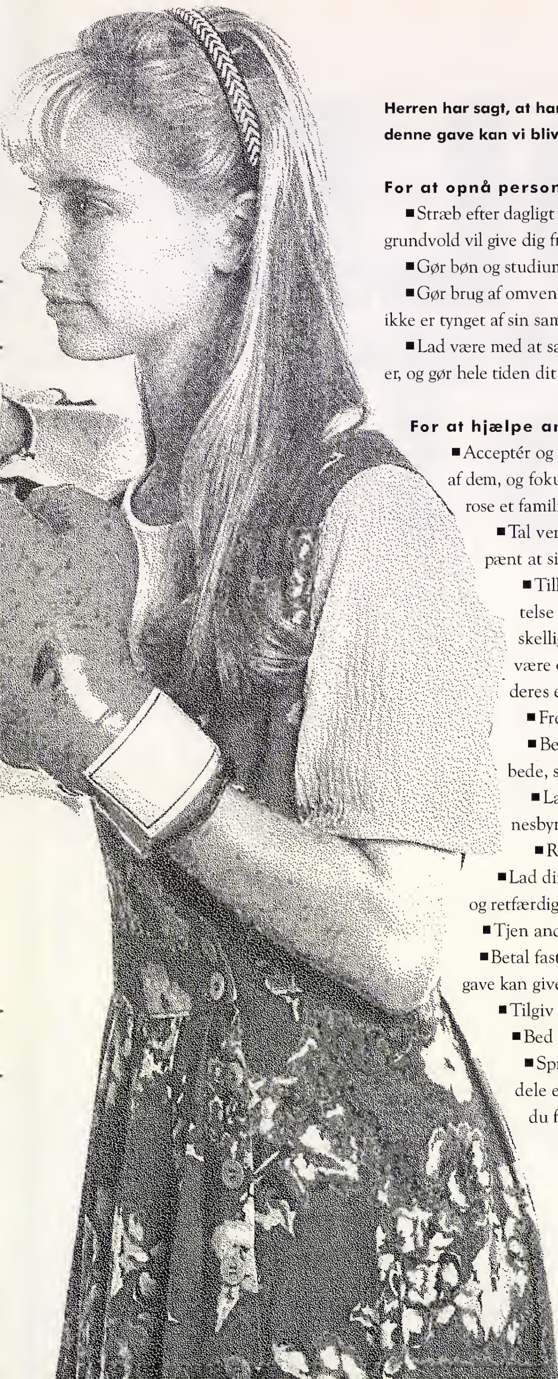
Enhver af disse handlinger, samt villighed til at gøre Guds vilje, kan åbne vores liv for Herren. Når det sker, kan vi i sandhed sige: »Min tro, o Gud, på din kærlighed med styrke forlener mig; jeg vil stå fast« (*Salmer og sange*, nr. 178). Og når vi stoler på ham, lover han os: »Jeg vil ikke efterlade jer faderløse; jeg kommer til jer« (Joh 14:18).

- *Hvordan kan det at efterleve evangeliets grundlæggende principper, såsom at udøve tro, hjælpe os til at klare vores prøvelser?*
- *Hvordan kan vi hjælpe andre, der kæmper med prøvelser, til at finde trøst og fred?* □

Bevar freden

Tamara Leatham Bailey

FOTO: STEVE BUNDERSON

Herren har sagt, at han vil give os fred (se Joh 14:27). Ved at tage del i denne gave kan vi blive fredsstiftere.

For at opnå personlig fred -

■ Stræb efter dagligt at gøre Kristus til midtpunkt i dit liv. Den stærke grundvold vil give dig fred i sindet og styrke i alle dine aktiviteter.

■ Gør bøn og studium af skriften til en del af din hverdag.

■ Gør brug af omvendelsens gave. Man kan kun nyde sand fred, når man ikke er tynget af sin samvittighed.

■ Lad være med at sammenligne dig med andre. Erkend, at du er den, du er, og gør hele tiden dit bedste.

For at hjælpe andre til at opnå fred -

■ Acceptér og elsk din familie. Se efter det, som du holder af i hver af dem, og fokusér på de karaktertræk. Når du har mulighed for at rose et familiemedlem, så gør det!

■ Tal venligt. Husk det gamle ord: »Hvis du ikke har noget pænt at sige, så ti stille.«

■ Tillad andre at give udtryk for en divergerende opfattelse uden at komme op at skændes med dem. Det er forskelligheder, der gør livet spændende. Du behøver ikke at være enig med alle, men respektér andres ret til at have deres egne synspunkter.

■ Fremsæt dine meninger i rolige vendinger.

■ Bed sammen med din familie. Når det er din tur til at bede, så bed om fred og kærlighed i jeres hjem.

■ Lad andre få del i evangeliets fred ved at bære dit vidnesbyrd.

■ Respektér andres tro (se den 11. trosartikel).

■ Lad dine handlinger vise din tro. God sportsånd, ærlighed og retfærdighed er med til at skabe fred.

■ Tjen andre. Selv små tjenestegerninger kan bringe andre fred.

■ Betal fasteoffer. Disse penge bliver brugt til folk i nød. Denne gave kan give dem fred i sindet.

■ Tilgiv dem, der har såret dig.

■ Bed andre om tilgivelse.

■ Spred den fred, som findes i dit hjerte, ved dagligt at dele evangeliet med andre og tage på fuldtidsmission, når du får mulighed for det. □

HOLD FAST!

Ældste James M. Paramore
De Halvfjerds
ILLUSTRERET AF GREG NEWBOLD

Da jeg som ung missionær tjente i Paris i Frankrig, havde jeg flere gange lejlighed til at komme op i toppen af Eiffeltårnet, der rager 102 etager op over jorden.

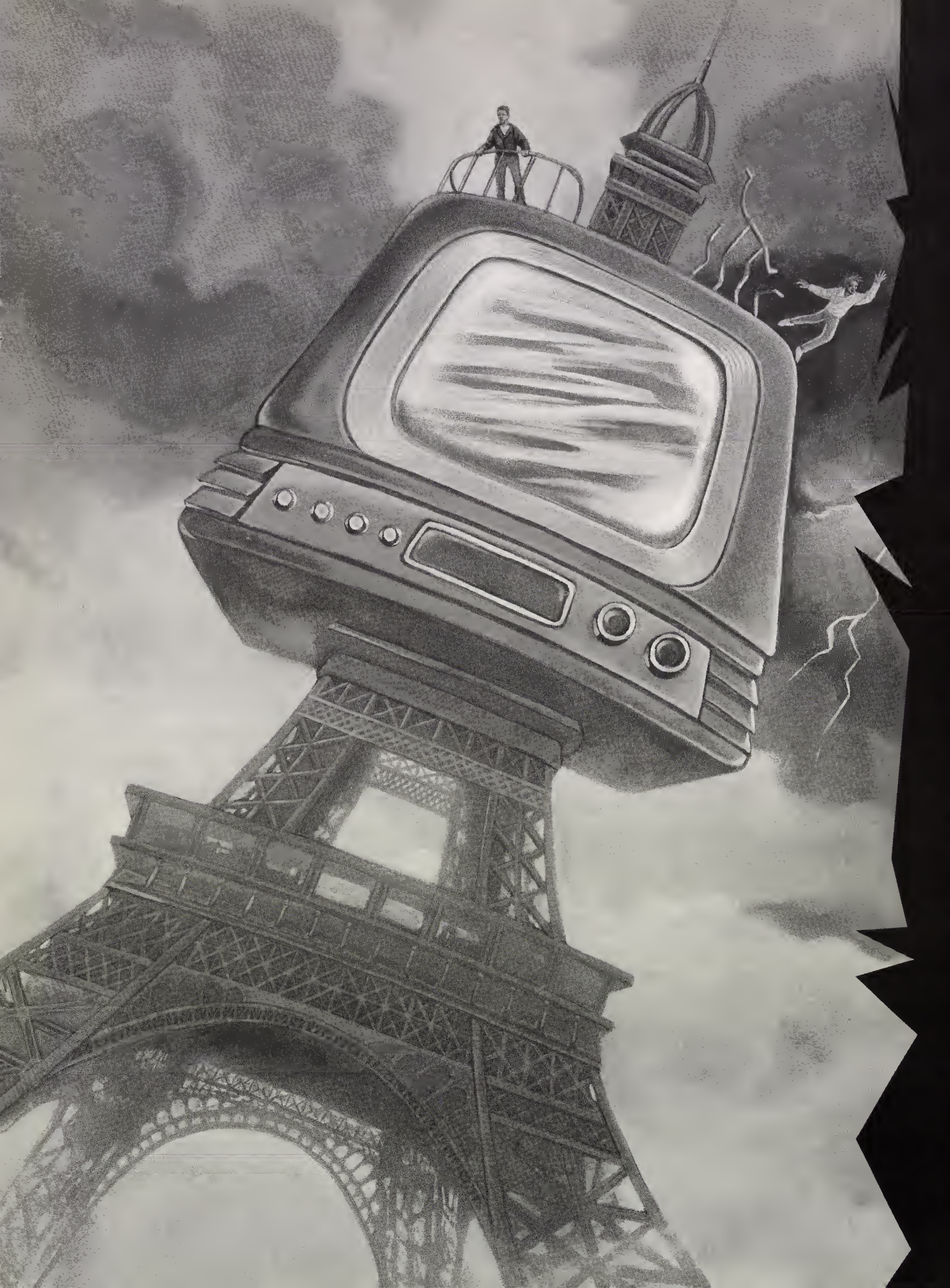
Tårnet stod færdig til verdensudstillingen i 1889. I tårnets første tid var der mange, som styrtede i døden, fordi rækværket rundt om den øverste afsats ikke var højt nok. Siden da er et højt bur af glas og trådnet blevet opført, så det er så godt som umuligt at styrte ned. Når det blæser, kan toppen af tårnet svaje op til en halv meter frem og tilbage. Så er det ret skræmmende at være deroppe. Men de besøgende kan frit bevæge sig omkring på afsatsen og nyde udsigten eller tage billeder i alle retninger. Den beskytter dem og giver dem stor sikkerhed. De besøgende kan føle sig trygge, fordi indhegningen er der.

Ligesom den indhegning er standarderne grænser, som beskytter os mod åndelig og ofte også fysisk overlast. Der er standarder overalt. De repræsenterer alle aspekter af vores liv, lige fra det øjeblik vi kommer til jorden. De er nødvendige for, at vi kan være trygge, udvikle os og være lykkelige.

NÅR GRÆNSERNE MANGLER

Engang var der en babysitter, som ikke holdt ordentligt øje med vores ældste datter, så hun fik lov til at kravle rundt på gulvet, som det passede hende. Hun kravlede hen til den varme kakkelovn og blev slemt forbrændt. Ovnlugen var så varm, at den brændte sig dybt ned i huden. Hendes ben lignede en varm vaffel. Hun har stadig ar efter den ulykke, som skete, fordi der manglede en grænse.

Vi boede engang i et lille, gammelt hus, hvor standarderne for fundamentbyggeri var blevet totalt tilsidesat. Efterhånden hældede gulvet i alle retninger. Når mine sønner bygger hus, har de meget strenge standarder, som skal overholdes. De begynder allerede, når grunden skal gøres klar, inden der graves ud til fundament. Derved sikrer de, at huset kan holde til det, det udsættes for gennem tiden.

FRIHED TIL AT VÆLGE

Mine venner, det åndelige legeme og sindet består, ligesom det fysiske legeme, af det, som det næres med. Da min kone og jeg var ude at rejse for nylig, drak vi noget vand, som gjorde os syge i flere uger. På samme måde er det med sindet. Det består også af det, som det næres med. Ånden påvirkes af det, som kroppen og sindet fortærer.

Husk at menneskets åndelige legeme er evigt. Når et menneske dør, adskilles ånden og det fysiske legeme. Det fysiske legeme er dødt, men ånden lever videre og forhåbentligt modtager alle de velsignelser, som er lovet dem, der her på jorden benytter deres handlefrihed til at vælge de standarder, som vor himmelske Fader har sat.

Forestil jer den glæde, vi følte, da vi fik at vide, at der var blevet skabt en smuk jord, som vi skulle ned på. Og forestil jer vores tilfredshed, da vi erfarede, at vi ikke ville blive efterladt uden standarder og grænser, som kunne give os tryghed og beskyttelse, standarder, som vor himmelske Fader havde sat, og som ville bestå til enhver tid. Han ville ikke lade os i stikken uden denne storslåede beskyttelse, men gav os frihed til at anerkende eller forkaste den. Han tilbød os sine veje, standarder, grænser, inspiration og vejledning og lod os anvende vores handlefrihed til enten at godtage eller forkaste dem. Han gjorde det klart, at hans standarder var evige, uforanderlige, pålidelige og ville beskytte os, ligesom indhegningen på Eiffeltårnet.

Hvis vi holder os inden for de afstukne grænser, kan vi føle os trygge og have fred i sindet. Men vi er ikke tvunget til at følge dem. Vi har vores handlefrihed, for profeten Jakob fra gamle dage sagde: »I har frihed til at handle for jer selv: til enten at vælge vejen til evig død eller vejen til evigt liv« (2 Nephi 10:23).

FORBLØFFENDE TEKNOLOGI

Alt dette fører mig frem til en vigtig pointe. Vore dages teknologi omfatter de mest forbløffende opdagelser, som er gjort. De øger vores viden, forståelse og fremgang. Fremskridtene inden for f.eks. medieverdenen er utrolige. Vi forbavses, når vi ser dem rulle frem med stadig større hastighed. Jeg var på mission for 44 år siden, og dengang var fjernsynet stort set ukendt. Det varer ikke længe, før alle former for tv-, radio-, telefonisk og computerinformation er tilgængelig gennem lyslederkabler, som føres ind i hjemmene. Sikke et springbræt til uddannelsesmuligheder og god underholdning!

Men det vil også åbne op for en syndflod af slibrig underholdning i form af videoer, musik og andet, som vil påvirke vores tanker og vores sind. I den sidste ende vil det påvirke vores åndelige jeg, alt sammen inden for hjemmets fire vægge. Vil det styrke vores standarder eller svække dem?

Disse fremskridt vil være en prøve på vores handlefrihed. Vil vi vælge Kirkens standarder og efterleve dem, selv når ingen kan se, om vi gør det? Kan vi gøre det nu, hvor 60-70 procent af de film og den underholdning, som produceres, rummer materiale, der er ganske upassende for vores åndelige udvikling? Hvis vi holder Herrens standarder nu, vil det være lettere for os at gøre det i al fremtid.

EN KLAR STANDARD

Det Første Præsidentskab har givet os standarder vedrørende medierne i *Til gavn og styrke for de unge:*

»Vor himmelske Fader har rådet os som sidste dages hellige til at søge det, »der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel). Alt det, du læser, lytter til eller ser, påvirker dig. Underholdning og medierne kan give dig mange positive erfaringer. De kan opløfte og inspirere dig, lære dig gode og moralske principper og bringe dig nærmere den skønhed, denne verden tilbyder. Men de kan også få det, der er forkert og ondt, til at se ud som om det er normalt, spændende og acceptabelt.

Pornografi er især farligt og vanedannende. Nysgerrig udforskning af pornografi kan blive en vane og lede til meget værre ting og til seksuel overtrædelse. Hvis du fortsætter med at beskæftige dig med pornografi, vil din ånd holde op med at være følsom over for Helligånden, og

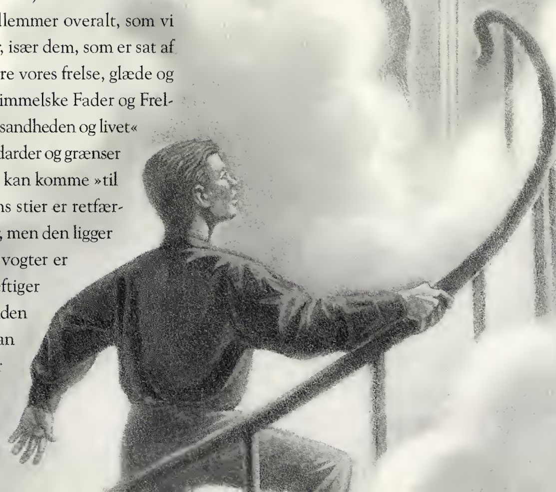
De standarder og grænser, som Herren har sat, er til vores frelse. »Hans stier er retfærdige. Se, menneskets vej er snæver, men den ligger for ham i lige retning, og portens vogter er den Hellige i Israel« (2 Nephi 9:41).

din samvittighed vil ophøre med at fortælle dig, hvad der er rigtigt og forkert. At læse og se pornografi resulterer i meget ondt. Det fremkalder tanker i dig, som svækker din selvdisciplin.

Overvær og deltag ikke i nogen former for underholdning, deriblandt koncerter, film og videoer, som er vulgære, umoralske, upassende, sjofle eller pornografiske på nogen måde. At en film har fået en god bedømmelse, behøver ikke at betyde, at den er fri for upassende scener. Vær ikke bange for at forlade en film, at slukke for fjernsynet eller skifte radiostation, hvis det, der sendes eller vises, ikke står mål med vor himmelske Faders standarder. Læs ikke bøger eller blade og se ikke på billeder, som er pornografiske, eller som præsenterer det umoralske som acceptabelt.

Kort sagt, hvis du er i tvivl om en bestemt film, bog eller anden form for underholdning er passende, så se den ikke, læs den ikke, deltag ikke« (side 11-12).

Mine unge venner og alle medlemmer overalt, som vi elsker højt, standarder og grænser, især dem, som er sat af Herren, vil, hvis vi følger dem, sikre vores frelse, glæde og fred. De er nøgler til at lære vor himmelske Fader og Frelseren at kende, for han er »vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6). Så lad os lære hans standarder og grænser at kende og holde os til dem, så vi kan komme »til Herren, den Hellige; husk, at hans stier er retfærdige. Se, menneskets vej er snæver, men den ligger for ham i lige retning, og portens vogter er den Hellige i Israel; og han beskæftiger ingen tjenere der, og der er ingen anden vej end gennem porten, og han kan ikke bedrages, for Gud Herren er hans navn« (2 Nephi 9:41). □

Under slumretæppet

Jan Murray Smith

Små enkle ting kan gøre et hus til et hjem
– såsom bønner, venlige ord,
ja, selv et slumretæppe.

Da min mand og jeg blev gift for 14 år siden, fik vi et strikket slumretæppe af en af mine forældres gode venner. Jeg var forbløffet over, at nogen ville bruge så meget tid på at lave en bryllupsgave til nogen, som de næsten ikke kendte.

Få dage senere tog min mand og jeg af sted til det, der skulle blive vores nye hjem. Og slumretæppet varmede mine ben i den kølige decemberluft. Mine hænder kælede for tæppet, mens jeg spekulerede over, hvad vores ægteskab ville bringe.

Vores første hjem var et lille motelværelse. Vi lavede mad i en elektrisk gryde og brugte vindueskarmen som køleskab. Slumretæppet gav de nøgne stenvægge et hjemligt skær.

Vores næste hjem var et gammelt hus oppe i bjergene. Det var en meget kold vinter det år. Min mand arbejdede til klokken et om morgenen, vi havde ikke nogen telefon, og brændeovnen kunne knap opvarme bare et lille værelse. Jeg ventede vores første barn og havde det ikke så godt. Af og til skræmte lydene i natten mig. Slumretæppet blev mit tilflugtssted. Senere sad mit lille barn og jeg begge to og puttede os under det varme slumretæppe. Hver følgende graviditet betød endnu en tid til at hvile under slumretæppet og endnu en lille ny at dele det med.

Vi er flyttet 15 gange, siden vi blev gift. Hver gang pakker jeg en særlige kasse, som bærer påskriften »fra hus til hjem«. I den kasse lægger jeg alle billederne og de andre skatte, som jeg skal bruge til at gøre det nye hus til et hjem. Slumretæppet bliver lagt i først, så alle de andre ting kan ligge blødt på det, mens vi rejser. Det er en af de første kasser, vi pakker ud.

Ofte har slumretæppet virket som en forlængelse af min moderrolle. Jeg har puttet det om et sygt barn eller en, der syntes at fryse lidt. Vi har puttet os under det, når vi er rejst tværs gennem landet for at besøge bedsteforældre. Det har været med til sankthansaftener, fodboldkampe om efteråret og campingture om sommeren. Når vi får sovende gæster, kan tæppet varme to små, der sover på gulvet, eller en voksen, der sover på sofaen. Det har tilbragt en uge på hospitalet, fire dage på en lejr og en morgen til samlingsstund i børnehaven. Børnene har sloges om det, det har været brugt til telt eller til at lege spøgelse med.

Brødristeren, blenderen, gryderne og krystalkanden, som vi fik til vores bryllup er gået alt kødets gang. Men skønt slumretæppet ikke længere er nyt, så kan det stadig varme os. Sommetider spekulerer jeg på, hvad vi ville have gjort uden det.

For mange år siden spekulerede jeg på, hvorfor mine forældres ven brugte så megen tid på at lave et slumretæppe til et par, hun knap nok kendte. Nu har jeg indset, at hun på sin egen søde måde øste af den kundskab, hun havde opnået, mens hun sørgede for sin egen familie. Hendes gave hjalp mig til at forstå, at når vi står over for livets udfordringer, så skal der kun små ting til at gøre et hus til et hjem: Bøn, studium af skriften, musik, kram, venlige ord, ja, selv et slumretæppe. □

ILLUSTRERET AF DILLEEN MARSH

PUERTO RICOS GLADE HELLIGE

Besøgende nyder varmen og øens skønhed, men de sidste dages hellige, der bor her, ved, at den sande glæde findes i evangeliet.

LaRene Porter Gaunt
FOTO: DAVID OG LARENE GAUNT

Mottoet på nummerpladerne på Puerto Ricos biler siger det hele: »Puerto Rico – fortryllelsens ø.« Og skønt Puerto Rico kun er 260 kilometer lang og 90 kilometer bred, så er den fyldt med smukke landskaber. Lige fra regnskoven på det 1100 meter høje El Yunque i Luquillo-bjergkæden oppe nordpå til det tørrere klima nede sydpå kan man altid se bjerge eller kysten eller begge dele. Hver dag ankommer der turister med fly eller krydstogtskib for at nyde klimaet, der året rundt ligger på mellem 15 og 32 graders varme. Langs sandstrandene svajer de høje palmer i passatvinden og den brusende lyd blander sig med duften af de blomstrende planter. Dagen går med at svømme, sejle eller solbade, og natteliverts latter og musik lokker mange til. Men de sidste dages hellige, som bor her, har lært sandheden af L&P 101:36: »I denne verden er jeres glæde ikke fuldkommen; men i (Kristus) er den fuldkommen.«

»Engang tilbragte jeg meget tid sammen med mine venner,« siger

Orlando Irizarry, der er møbelsnedker i Cabo Rojo, »men jeg følte, at der manglede et eller andet i mit liv. Jeg spekulerede på, hvad min kone Irma og jeg kunne give vores tre døtre, som de ville kunne have varig gavn af. Jeg begyndte at bede angående disse følelser, og da missionærerne så kom til vores hjem, følte jeg, at jeg havde ventet på dem og deres budskab. Nu giver evangeliet os glæde, og mine døtre har det, som betyder allermest.«

14.000 andre puertoricanere har fundet samme glæde, og med otte distrikter og 52 grene er Kirken godt grundfæstet her.

DEN FØRSTE TID I PUERTO RICO

I 1493 sejlede Christopher Columbus ind til de vestindiske øer, der ligger som en perlerække mellem Nord- og Sydamerika, og tog øerne i besiddelse i den spanske konges navn. Han gik i land på den største af øerne og gav den navnet San Juan Bautista (Skt. Johannes Døber), og de første spanske bosættelser begyndte i 1508.

Bruni og José Moren, som her ses sammen med deres søn Albi, er engagerede ledere fra Bayamón Gren. I baggrunden ses San Juan.

Guld og sukkerrør tiltrak kolonisterne, og øen blev senere kendt som Puerto Rico, hvilket betyder »den rige havn.« Øens farverige historie gennem de næste århundrede omfattede alt fra pirater til plantager. Som følge af de mange forskellige folk, som flyttede hertil – spaniere, englændere, afrikanere, irere, hollændere, franskmænd, amerikanere og andre – nyder puertoricanerne en rig kulturarv. Da den spansk-amerikanske krig sluttede i 1898, blev Puerto Rico et amerikansk territorium.

Kirken fik fodfæste i Puerto Rico, da der blev oprettet amerikanske militærbaser her under den anden verdenskrig. Den første gren blev oprettet i 1956 med amerikanske soldater og deres familier som medlemmer. Der blev talt engelsk i grenen, og der var kun et missionærpar til at betjene hele øen.

***Til venstre:* Marivid Alvarado er en af de teenagere fra Ponce, som er med til at værne om de traditionelle folkedanse.**
***Side 37, øverst til venstre:* Orlando og Irma Irizarry fra Cabo Rojo.**
***Øverst til højre:* Familien Cosme fra Arroyo.**
***Nederst:* Et forfriskende springvand på Ponce Plaza.**

María Christina Sosa Burk var blandt de første puertoricanere, der blev døbt. María, der var gift med en sidste dages hellig soldat, blev døbt i 1956. Familien Burks sønner blev døbt, da de fyldte otte år. William, den ældste, blev den første puertoricaner, der tog på mission, da han i 1969 rejste til Uruguay.

I 1980erne oversteg den spansktalende del af medlemsskaren den engelsktalende, da flere og flere puertoricanere begyndte at tilslutte sig Kirken. Der blev oprettet stave i San Juan (Puerto Ricos hovedstad), Carolina, Ponce og Mayagüez. Medlemstallet voksede så hurtigt, at ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum i december 1993 besøgte Puerto Rico og delte disse fire stave i otte distrikter, der var mere rimelige i størrelsen. Nu har medlemmerne bedre muligheder for at udvikle deres lederevner. De har også en følelse af at være én stor familie i grene, hvilket resulterer i en højere procent af aktivitet.

»Vores frelse afhænger ikke af, om vi er en stav eller et distrikt, men af hver enkelts indsats,« siger William A. Burk, der er præsident for San Juan Puerto Rico Distrikt.

Overalt ser man tegn på en fornyet hengivenhed. I Humacao siger grenspræsident Angel Rodríguez-Negrón: »Vi vil gøre Humacao Gren til et lille paradis. Ønsket om at opnå fremgang trives i folkets hjerte og sind. Vi skal bare følge håndbogen. Den rummer det hele.«

Medlemmerne i denne lille, men begejstrede gren planlagde en åbent hus-aktivitet med ni stande, der hver viste et af evangeliets mange aspekter. Der kom kun én gæst, men medlemmerne tabte ikke modet af den grund.

»Vi udviklede os meget ved at genopfriske de grundlæggende lærdomme, og vi havde det så sjovt, mens vi lavede det, at det knyttede os tættere sammen,« siger Maritza Reyes. »Vi forblev positive, og vi brugte standene senere til en picnic, hvor mange mennesker så dem.«

Herunder: **Unge mænd og piger fra Ponce gør klar til at danse en af de traditionelle folkedanse.** ***Side 39, øverst til venstre:*** **De farverige catamaraner sætter ekstra kulør på denne solbeskinnede strand ved San Juan.** ***Øverst til højre:*** **Familien Munoz fra Arecibo. Nederst til højre: Puerto Ricos flag.**

»KÆRLIGHED I HJERTET«

»Du kan nok fotografere os,« sagde et medlem fra Guaynabo Gren, »men du kan ikke fotografere kærligheden i vore hjerter.« Det er sandt nok, at en stor del af årsagen til fremgangen her, skyldes puertoricanernes gode humør. De glæder sig over at være sammen og tjene hinanden. Jesu Kristi evangelium er ikke spor uforeneligt med disse karaktertræk, tværtimod forstærker det dem.

»Vil I gerne se en lykkelig mand? Se, kig på mig!« siger Alberto Zayas fra Caparra Gren. »Vel har jeg mine

problemer, men evangeliet hjælper mig til at klare dem.«

Angel L. García fra Pontezuela Gren siger: »Jeg er lykkelig, fordi jeg har Kristus i mit liv, og fordi jeg ved, at mine bønner bliver besvaret.«

Lucy Casablanca, der er mor til to og har været medlem af Carolina Gren siden 1977, siger: »Vi har altid været en kærlig familie, men evangeliet bragte nyt lys ind i vores forhold og gjorde det evigt.« Hendes mand Justo er enig. »Tæl dit livs glade stunder,« siger han. »Vi bør altid søge at finde glæde i vores kaldelser i Kirken, være glade og nyde livet, samtidig med at vi efterlever evangeliet.«

Bror Casablanca, der er en respekteret leder, er den første til at følge sit eget råd. Ved juletid fører han an, når højpræsterne i grenen viderefører den puertoricanske tradition, som kaldes parranda. Familien Casablanca samler flere andre familier, samt et par guitarer og andre musikinstrumenter, og så synger de julesange uden for et andet medlems hjem. De bliver hurtigt budt indenfor, og så tilbringer de en times tid med at spise, synge, le og danse. Den besøgte familie slutter sig så til gruppen, og alle går videre til et andet medlems hjem. Denne festivitas fortsætter hele natten, og til sidst kan man have mellem 50 og 100 deltagere. »Vi besøger ofte de mindre aktive familie, så alle kan more sig sammen,« siger bror Casablanca.

Denne selskabelighed er meget udbredt blandt Kirkens medlemmer her. For eksempel har de unge fra Ponce Første Gren lært sig at danse Puerto Ricos traditionelle folkedanse, og når de optræder, benytter de kulisser og kostumer, som de selv har lavet.

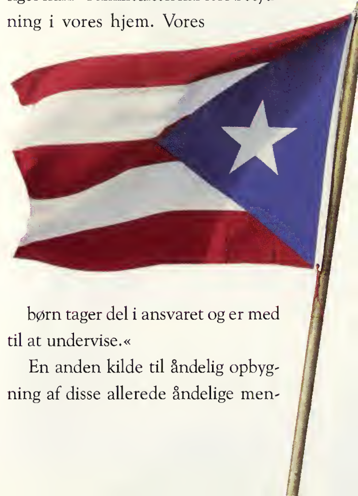
For at fremhæve denne fællesskabsfølelse og tjenestvillighed opfordrer Noel Munoz, der er ældsternes kvorumspræsident i Arecibo Gren, sin familie til at tage aktivt del i aktiviteterne i Kirken. »Man ved aldrig, hvornår Herren vil tale til en, eller hvornår han har brug for én,« siger han.

»JEG LÆNGTES EFTER AT LÆRE SKRIFTEN AT KENDE«

Men øboerne har også en dybt åndelig side af deres væsen. Mange af dem, som for eksempel Doel Irizarry fra Guayanilla Gren, er blevet omvendt til evangeliet som følge af en drøm eller åndelig tilskyndelse. »I 1979 opfordrede missionærerne vores familie til at bede angående Mormons Bog,« fortæller han. »Den aften knælede jeg ned og bad sammen med min kone, Cruz, og vores børn, Maritza og Eric. Vi bad om at få at vide, om Mormons Bog var sand. Jeg havde en drøm, som blev gentaget tre gange. Da jeg gik i kirke den følgende uge, traf jeg til min forbløffelse den mand, som jeg havde set i min drøm. Jeg vidste, at det var svaret på min bøn.«

De fleste medlemmer har, ligesom familien Torres fra Arecibo Gren, studium af skriften i deres hjem. Roberto og Migdalia Torres blev døbt i 1984. »Evangeliet har ændret vores måde at tænke, opføres os, tale og behandle andre på,« siger Roberto Torres, der er far til fire børn i alderen fra syv til 13. »Vi føler helt klart, at forældre bør undervise deres børn i religion. Vi beder og læser i skrifterne hver morgen. Det giver børnene en solid baggrund at træffe de rette beslutninger ud fra i løbet af dagen. Vi lærer dem også at frygte det onde.«

Migdalia giver også evangeliet æren for, at hun er blevet en bedre mor. »Hjælpeforeningen har lært mig, hvordan jeg skal undervise mine børn,« siger hun. »Familieaftenen har stor betydning i vores hjem. Vores

børn tager del i ansvaret og er med til at undervise.«

En anden kilde til åndelig opbygning af disse allerede åndelige men-

Børnene, som drengen herunder og de nydelige unge damer øverst til højre, deltager begejstret i Primary. Nuria og Sara Martínez fra Arecibo, øverst til venstre, spiller fløjte ved deres familieaften.

nesker er seminarprogrammet, som fungerer i alle grene på øen. De fleste af underviserne er medlemmer af grenene, som er kaldet til at undervise de unge tidligt om morgenen. Udover at undervise henter de også deres fem eller seks elever og kører dem hen til seminarklassen i kirken og derefter til skole. »Jeg længtes efter at lære skrifterne at kende,« siger søster Munoz fra Arecibo, »og det er jeg kommet til, takket være min kaldelse som seminarlærer.« Puerto Rico har mere end 50 seminarlærere, så seminarprogrammet har en stærk indflydelse på både familierne og de unge.

Ernesto Rivera, der er præsident for Toa Baja Distrikt, tager den ånde-

lige udvikling meget alvorligt. »Vi må være villige til at give afkald på materielle goder til gengæld for åndelige velsignelser,« siger han. »Ligesom den rige unge mand i Lukas 18:18-25, må vi også en dag vælge mellem det, som verden tilbyder, og det, som vor himmelske Fader tilbyder. Men vi kan gøre det og nå vores mål. Evangeliets vækst i Puerto Rico er afhængig af vores åndelighed.«

Denne blanding af selskabelighed og åndelighed medfører, at møder og klasser er en blanding af latter og tårer, når medlemmerne taler, underviser og bærer vidnesbyrd om evangeliet. Missionærerne og medlemsmissioneringen nyder også godt af denne aktive åndelighed. Familien Munoz fra Arecibo Gren har været fantastiske medlemsmissionærer lige siden deres dåb i 1986.

»Da vi var blevet døbt, tog vi os alle sammen i familien,« siger den 21-årige Gissette Munoz. »Vi blev ét. Drillerierne hørte op. Vi var venligere mod hinanden, og vi talte mere sammen. Og da evangeliet har hjulpet os så meget, vil vi meget gerne dele det med andre.«

I marts 1995 var to familier i deres nabolag blevet døbt, og det samme gjaldt adskillige medlemmer af søster Munoz' familie, samt tre af bror Munoz' venner og to af Gissettes venner.

Ligesom så mange andre sidste dages hellige, har denne familie oplevet glæden ved at missionere. »Medlemmerne er begyndt at tale mere om evangeliet med deres familie og venner,« siger Ronald E. Dyer, der for nylig er blevet afløst som præsident for missionen i San Juan på Puerto Rico. »Flere medlemmer arbejder nu sammen med fuldtidsmissionærerne. Det er nøglen til et stærkt missioneringsprogram.«

Mange unge mænd og kvinder har smagt missionærånden og har været på fuldtidsmission. »Jeg havde et stærkt ønske om at tage på mission,« siger Maritza Irizarry fra Guayanilla Gren, som tjente i Mexico City. »Vores familie er blevet rigt velsignet på grund af min mission. Mine bedsteforældre lærte evangeliet at kende, mens jeg forberedte mig på min mission, og de blev døbt, ugen før jeg rejste.«

Udover missioneringen er arbejdet med at styrke de mindre aktive sidste dages helliges vidnesbyrd og få dem tilbage til fuld aktivitet en stadig udfordring. I Ponce Første Gren iværksatte lederne et aktivt fremstød. De fik alle interesserede medlemmer med i en slags »genaktiveringsbataljon.« »På en bestemt aften samledes alle henne i kirken,« fortæller Miguel Alvarado sen., som er præsident for Ponce Første Gren. »Lederne uddelte kort med navne og adresser på de mindre aktive familier til forskellige medlemspar. Hvert par havde kun nogle få mennesker, de skulle besøge. Da der var gået to timer, mødtes medlemmerne atter i kirkebygningen og aflagde rapport om deres besøg. Det viste sig at være et effektivt middel til at finde frem til de mindre aktive medlemmer og få kontakt med dem igen. Vores opfølgning på dette oprindelige projekt har givet nyt liv i grenen.«

I Yauco Gren lægger man stor vægt på reaktiveringen. »Som besøgslærerinder beder vi for, at de inaktive, som vi besøger, må komme tilbage til Kristus,« siger søster Lizzi Pérez. Begge rådgiverne i grenspræsidentskabet var, inden de blev kaldet til at tjene i præsidentskabet, inaktive. »Vi hjalp dem ved at udvise kærlighed og besøge dem,« siger grenspræsident Rodrigo Pérez. »Takket være vores arbejde med at føre de mindre aktive ind i fællesskabet igen, er vores gren blevet som én stor familie.«

»DET ER HERRENS«

Den gennemsnitlige levestandard er højere på Puerto Rico end på de andre vestindiske øer. De fleste mennesker bor i etplans cementhuse med flade tag, der er bygget til at kunne modstå de orkaner, som hærger det caraibiske område. Husene er udstyret med vifter i loftet, glasløse jalousivinduer og klinkegulve for at holde dem kølige. I de fleste huse og bygninger er døre, vinduer og indgangspartier udsmyk-

ket med smedejernsgitre – dels til pynt, dels som beskyttelse, fordi vinduerne altid står åbne.

De sidste dages hellige reserverer som regel én af væggene i dagligstuen til en særlig samling billeder, der omfatter billeder af Kristus, et tempel, børn og børnebørn samt et fotografi af hele familien uden for templet den dag, de blev beseglet til hinanden. Om aftenen rykker folk ud på verandaerne for at snakke og drikke iskold frugtsaft af guava, papaya eller mango. Den fugtige luft genlyder af en kvækkende lyd »ko-kii, ko-kii.« Lyden stammer fra *coquíer,* som er en lille frøart, der kun findes på Puerto Rico.

De sidste dages hellige her er taknemlige for det, de har, og synger ofte »Fordi du gi'r mig alt« (*Salmer og sange,* nr. 141) ved deres møder. Men eftersom udbuddet af arbejde er meget svingende, har mange familier økonomiske problemer.

»Tiende er den sværeste prøvelse,« siger Victor González fra Ponce Første Gren, »men min hustru Lucy og jeg har alt, hvad vi behøver, når vi betaler vores tiende.« Héctor og Daisy Lan-

dróns, som også tilhører Ponce Første Gren, mener også, at efterlevelse af tiendeloven har velsignet dem. For 12 år siden faldt bror Landrón ned fra en stige og brækkede sit ene ben to steder. Og fordi han har sukkersyge, voksede benet ikke ordentligt sammen. »Jeg har stadig bøvl med mit ben,« siger han, »og det betyder, at vi stadig er spændt hårdt for rent økonomisk. Men vi betaler vores tiende og har altid, hvad vi har brug for, ligesom i lignelsen om brødene og fiskene.«

Trods udfordringerne er gavmildhed og hjælpsomhed fremherskende overalt i de puertoricanske grene. Héctor og Amarilis Álvarez fra Caparra Gren er ikke rige, men de deler det, de har, med andre. Ved at spinke og spare fik de råd til at købe et hus i Bayamón-bjergene med udsigt over San Juan. Fester virker altid fristende på de unge på Puerto Rico, så derfor sørger ledere som bror Álvarez for alternativer. Hans veranda er udstyret med grill, vask, borde, stole, et bordtennisbord og masser af plads til at danse. Det er ikke det helt vilde, men de unge hygger sig altid hjemme hos familien Álvarez.

»*Mi casa es su casa*« (Mit hjem er dit hjem), siger han. »Det, jeg gør nu, er det samme, som andre gjorde for mig, da jeg var ung. Jeg ved, at dem, som jeg hjælper, selv vil hjælpe andre.«

Familien Álvarez er kendt for deres gæstfrihed. De har en lille lejlighed stående parat til dem, der har brug for en midlertidig bolig, og de kan altid tilbyde kørelejlighed og villighed til at lytte til andre. »Det er ikke noget problem at hjælpe andre,« siger bror Álvarez. »Jeg mener ikke, at det er min tid eller mit hjem. Det tilhører Herren.«

Den 30. juni 1995 blev Jesús Níeves øens første puertoricanske missionspræsident. »Fremtiden ser lys ud,« siger præsident Níeves, som blev døbt i Carolina i 1977 sammen med sin hustru og sine fire børn. »Jeg elsker folk her på Puerto Rico, og de elsker evangeliet. Jeg tror, at vi vil nå meget langt, fordi vi elsker og støtter hinanden.«

For de puertoricanske hellige er glæde mere end bare solskin og havbriser. Evangeliet har fremelsket disse menneskers bedste sider, og resultatet er en lykkelig »familie« af hellige. □

***Til venstre:* Evangeliets lys stråler ud af øjnene på Héctor og Amarilis Álvarez fra Caparra Gren. *Herover til venstre:* Rafael og Luz Díaz (siddende) og deres døtre Lorena og Bianca i deres hjem i Fajardo. *Øverst:* Den smukke kyststrækning ved Humacao. *Nederst:* Unge piger fra Ponce fremfører traditionelle sange og danse blandt kulisser, som de selv har lavet.**

UNGE PÅ PUERTO RICO: ET STÆRKT FÆLLESSKAB

Omtrent hundrede unge piger og drenge fra Toa Baja Distrikt på Puerto Rico sang, mens de trak deres håndkærrer op over de stejle bakker i Monagas Park i det tidlige solskin en dag i marts. De unge, som opførte de sidste dages hellige pionerers lange vandring, sang »Som jeg har elsket, elsker hverandre« (*Salmer og sange,* nr. 199), først på spansk og så på engelsk.

De stoppede gruppevis forskellige steder på ruten og læste om de tidlige pionerers oplevelser. Flere af dem græd, da de var færdige. Gruppen fortsatte, mens de sang »*¡Grande eres tú!*« – »O, store Gud« (*Salmer og sange,* nr. 39).

»Vi ønsker, at vores seminarelever skal forstå, at uanset hvor store vores ofre er, så er de dog små sammenlignet med de ofre, som pionererne måtte yde,« siger Alberto Zayas, der er CES-leder i det caraibiske område. »Seminar hjælper vores unge til at udvikle vidnesbyrd, så der er klasser i hver eneste gren på øen, og to af universiteterne har sidste dages hellige studenterforeninger.«

Det er vigtigt at sørge for masser af aktiviteter for de unge i dette tropiske paradis. »Der bliver festet meget her på øen, og derfor er der mange fristelser for de unge,« siger Bruni Moreno, som er præsidentinde for Unge Piger i Toa Baja Distrikt. »Vi bestræber os på at holde de unge beskæftiget med danseaftener og fester. Men vi ved godt, at det ikke er nok. Derfor sørger vi også for arrangementer, som for eksempel vores rejse til templet i Orlando i Florida, hvor de får mulighed for at føle Ånden. Det er den vigtigste gave, vi kan give dem. Det er én ting, som verden ikke kan give dem.«

En ung sidste dages hellig fra Mayagüez siger: »Da jeg var 15, begyndte jeg at ryge, fordi mine venner pressede mig. Efter to uger blev jeg klar over, at det ikke var noget, jeg havde lyst til.«

Denne unge mand knælede ned ved sin seng og anråbte sin himmelske Fader om hjælp til at holde op med at ryge og til at modstå gruppepresset. Han holdt straks op med at ryge, men plagerierne fra nogle af vennerne fortsatte. »Jeg regner med, at jeg altid vil blive udsat for pres fra mine skolekammerater,« siger han, »men jeg ved, at Herren vil hjælpe mig til at holde ud.«

18-årige Jonathan Newgrón fra Naranjito Gren siger: »Jeg ved, at det ikke er let, fordi vi hele tiden bliver udsat for pres, men pjecen *Til gavn og styrke for de unge* hjælper mig til at efterleve evangeliet. Og når jeg kan mærke, at jeg er ved at falde, så beder jeg om styrke.«

Bryan Ríos fra Humacao Gren sluttede sig til Kirken som ung. »Jeg ved ikke, hvor jeg ville have været uden evangeliet,« siger han. »Jeg føler, at jeg er blevet kaldet til at marchere med »en kongelig hær,« og jeg vil forsvare evangeliet og Mormons Bog med mit liv.«

Takket være omsorgsfulde ungdomsledere og et stærkt seminar- og institutprogram er de puertoricanske unge »en kongelig hær,« der står sammen og hjælper hinanden med at komme til Kristus. □

STENEN OG TEMPLET

Sylvia Sierra stod midt i en skilsmisse i oktober 1981. »Jeg stillede mig selv mange spørgsmål: 'Hvorfor er jeg her?' 'Hvad andet findes der?' Jeg søgte noget mere, så jeg begyndte at læse i Bibelen. Jeg fyldtes af håb, da jeg læste: 'Himlens Gud (skal) oprette et kongerige, som i al evighed ikke skal gå til grunde ... En sten revet løs, men ikke ved menneskehånd ... fyldte hele jorden' (Dan 2:44, 34-35).

Jeg græd, da jeg læste det skriftsted. Jeg mente, at hvis jeg bare kunne finde den 'sten,' så ville jeg få svar på alle mine spørgsmål. Men efter næsten to år holdt jeg op med at søge efter den, men jeg opgav dog ikke håbet.«

Kort efter gik Sylvia i kirke sammen med en bekendt, der var sidste dages hellig. »Da jeg trådte ind i kirkesalen, vidste jeg straks, at jeg aldrig før havde oplevet så dejlig en følelse. I Hjælpeforeningen så vi videoen *Together Forever.* Jeg hørte en indre stemme sige: 'Det her er det, du har ledt efter.'«

Sylvia blev døbt kort efter, og det følgende år modtog hun sin begavelse i templet i Washington. »For første gang indså jeg, at Herren har store velsignelser til mig,« siger hun. »Templet er mit et og alt. Jeg længes hele tiden efter de velsignelser og efter at vende tilbage til templet.«

Tempelbesøg er blevet det centrale punkt i søster Sierras tilværelse, og hun er nu medlem af Guaynabo Gren. Hun har tre rengøringsjobs og sælger madvarer i en lille bod for at tjene penge til at rejse til templet. »Jeg arbejder hårdt, men det er ikke en byrde,« siger hun. »Det er afslappende at vide, at jeg arbejder for at komme i templet. Det er intet bedre end templets velsignelser.«

Da søster Sierra vendte tilbage fra sit første besøg i templet, læste hun L&P 65:2 under sit faste studium af skrifterne: »Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden.«

»Jeg fik en klump i halsen og græd, da jeg blev klar over, at evangeliet er den sten, som jeg havde læst om i Bibelen,« siger hun. »Jeg havde fundet stenen uden at vide det, da jeg blev døbt. Jeg er min Forløser dybt taknemlig. Jeg ved, at han lever, og at jeg en dag skal se ham ansigt til ansigt.« □

Jennis mirakel

Victor W. Harris
ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS

Jeg kan huske første gang Jenni trådte ind i min seminarklasse og hilste på mig, hendes nye lærer. Hun havde svært ved at tale, hendes ord var utydelige og svære at forstå, og hun haltede og humpede, mens hun kæmpede for at få sine ben til at bære sig ned til sin plads. Den første uge Jenni tilbragte i min klasse, syntes hun tilfreds med at lade sig ignorere af klassekammeraterne, der ikke rigtig vidste, hvordan de skulle gebærde sig over for hende.

Jenni forsøgte at sige noget, men få af eleverne forstod, hvad hun sagde. Hun havde svært ved at pudse næsen, og somme tider savlede hun ned på sin trøje. Eleverne i min klasse var ikke vant til personer med behov og adfærd som Jenni, så de fleste af dem holdt hende på afstand, både fysisk og socialt, og fortsatte med at ignorere hende.

Men de var ikke klar over, at der inde i Jennis vanskabte krop boede et kvikt sind, et hjerte af guld og en tapper ånd, der skreg på opmærksomhed, forståelse, accept og kærlighed. Hun ville ikke ignoreres.

Jeg glemmer aldrig den dag, hvor Jenni spurgte mig, om hun måtte sige noget til klassen. Jeg spekulerede på, hvad hun havde at sige til dem alle sammen, men hendes budskab kom helt bag på mig.

»Jeg viiiil haaaa' en veeen,« stammede hun. »Jeg viiiil haaaa' eeeen, der viiiil siiidde saaaaammen med miiig til froookost.«

Da hun havde talt færdig, sænkede der sig en tavshed over hele klassen. I stedet for blot at sætte sig igen blev Jenni stående og ventede på, at en frivillig skulle melde sig. Endelig rakte Treasure hånden op nede bag i klassen og sagde: »Jeg vil godt være din ven, Jenni.« Jenni spurgte så: »Og sidde sammen med mig til frokost?«

Treasure svarede: »Ja, og sidde sammen med dig til frokost.«

»Hver dag?« spurgte Jenni.

»Ja, hver dag,« svarede Treasure.

Denne samtale fik hele klassen til at ånde lettet op, og det gav Treasures veninde Wendy mod til at række hånden i vejret og fortælle Jenni, at hun også ville være hendes ven og spise frokost med hende hver dag. »Jennis mirakel« var begyndt!

Næste dag sad Treasure og Wendy sammen med Jenni til frokost og hjalp hende over skolens parkeringsplads hen til seminarbygningen. Og som ugerne gik, bemærkede jeg, at Treasure og Wendy begyndte at oversætte Jennis ord, når vi andre ikke kunne forstå hende.

Da eleverne fik øjnene op for, hvilken dejlig og intelligent pige Jenni var, begyndte de at invitere hende med til aktiviteter, at hente hende og hjælpe hende med hendes problemer. Engang fortalte Jenni mig begejstret, at hun skulle i byen med en ung mand ved navn Kurt. »Han er så sød!« fortalte hun mig. Det førte til flere stævnemøder, mere anerkendelse og mere morskab.

Når nogen gav udtryk for deres følelser under lektionerne og begyndte at græde, gik Jenni ofte stille hen til dem og lagde armen om dem. Det rørte hele klassen, og snart græd alle. Jenni bar ofte vidnesbyrd for klassen. Hun gav udtryk for sin taknemlighed for sine mange velsignelser, især sin familie, og derefter gav hun udtryk for sin stærke tro på Jesus Kristus.

Måneder blev til år, og snart var det tid for Jenni at forlade seminar. Jeg kan huske den kærlighed, som jeg følte for hende, da hun haltede op for at modtage sit diplom, og jeg blev atter klar over, hvor meget hun havde velsignet mit liv. Da ceremonien og mødet var forbi, traf jeg Jennis mor nede bag i kirkesalen. Hun havde tårer i øjnene, mens hun sagde noget i retning af: »Du aner ikke, hvad du har gjort for min lille pige.«

Jeg svarede: »Det er skam ikke mig. Se dig omkring,« mens jeg pegede på Jennis klassekammerater. »Det er dem.«

Jennis klassekammerater fik hende til at indse, hvilket vidunderligt menneske hun er. Det var dem, der optog hende i deres vennekreds og fik hende til at føle sig elsket. Det var dem, der så forbi handicappet og erkendte hendes særlige behov – en ung kvinde, som så gerne ville accepteres og forstås. Det var dem, der så ind til sjælens skønhed. Det var dem, der var med til at udrette et moderne mirakel – Jennis mirakel. □

***Bibelen og Mormons Bog vidner om Kristus,* af Greg Olsen**

»Og sandelig siger jeg jer, at I er dem, om hvem jeg sagde: Jeg har andre får, som ikke er af denne fold; også dem må jeg føre hid, og de skal høre min røst, og de skal blive een hjord og een hyrde« (3 Nephi 15:21; se også Joh 10:16).

Og (Jesus) talte til mængden og sagde til dem: Se jeres små! ... Og de så engle stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små ... og englene betjente dem« (3 Nephi 17:23-24).

96991.110